

DEN danske STJERNE

Januar 1979 · 128. årgang · Nummer 1

DEN *danske* STJERNE

Organ for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Januar 1979
Årgang 128
Nummer 1

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

Det ideelle sidste dages hellige hjem

Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Et ideelt sidste dages helligt hjem ledes af forældre, som er blevet beseglet til hinanden ved præstedømmets magt, og børnene er, hvis de ikke er født i pagten, blevet beseglet til deres forældre.
I et sådant hjem betaler hvert enkelt medlem fuld tiende.
I et rigtigt sidste dages helligt hjem begyndes og sluttes hver dag med bøn, både en fælles familiebøn og individuelle bønner.
Jesu Kristi evangelium forkyndes både ved eksempel og forskrift.
I et sådant hjem æres præstedømmet.
Medlemmerne i et virkeligt sidste dages helligt hjem er loyale over for hinanden. De elsker og støtter hinanden.
Sidste dages hellige har en opfattelse af

ægteskabet som ingen andre. For de fleste mennesker er ægteskabet begyndelsen til en jordisk familie. Men for de sidste dages hellige er det også begyndelsen til en evig familie. Mand og hustru bliver beseglet ved det hellige præstedømme og ved forjættelsens Helligånd, og deres forbindelse kan vare gennem al evighed. Deres børn skal være deres for altid. At virkeliggøre dette håb og denne forventning er en sidste dages helligs opfattelse af himlen.

Denne opfattelse inspirerer vordende sidste dages hellige brude og brudgomme til at leve et renfærdigt liv. De ved, som præsident David O. McKay plejede at sige: ‚at selv om vielse i templet er en værdig pagt, så er værdighed til at komme i templet det fundamentale, og den afgøres i deres forlovelsesår og tiden før ægteskabet . . . Det ægteskabelige livs lykke påbegyndes i forlovelsestiden - ikke når vielseshøjtideligheden udføres. Livets renhed er vigtig for et vellykket ægteskab beseglet i templet'. (Temple Meeting, June 25, 1959)

I mænd og hustruer, som ikke er blevet beseglet, bør sætte jer tempelægteskab som mål. Gør jer kvalificerede til det ved at efterleve de evangeliske standarder. Søg Herrens vejledning i jeres forberedelse og kom så på en eller anden måde til templet og bliv beseglet.

Præsident Brigham Young sagde engang:

‚Der findes ikke den unge mand i vort samfund, som ikke ville være villig til at rejse herfra og til England for at blive viet på den rette de, hvis bare han forstod, hvordan det hele hænger sammen; der findes i vort samfund ikke den unge mand, som elsker evangeliet og ønsker dets velsignelser, som ønsker at blive viet på nogen anden måde.' (*Journal of Discourses* 11:118)

Jeg har allerede sagt, at i et sidste dages helligt hjem betaler hver enkelt fuld tiende. Om det at betale tiende har præsident Brigham Young sagt:

‚Herren indstiftede tiende. Den blev praktiseret på Abrahams tid, og Enoks og Adams . . . Jeg vil gerne sige så meget til dem, der foregiver at være sidste dages hellige - Hvis vi negligerer vores tiende og vore offergaver, vil vi lære Herrens straffens hånd at kende. Det vil sandelig blive tilfældet. Hvis vi undlader at betale vores tiende og offergaver, vil vi også negligere andre ting, og det vil vi fortsætte med, indtil evangeliets ånd helt har forladt os, og vi befinder os i mørke og ved ikke, hvor vi skal vende os.' (JD 15:163 og *Discourses of Brigham Young, 1951, ed. s. 174*)

Ethvert virkeligt sidste dages helligt hjem er et bønnens hus. Den første nedskrevne befaling, Herren gav Adam og Eva, efter at de var drevet ud af Edens Have var denne: ‚At de skulle tilbede Herren, deres Gud'. (Moses 5:5) Fra den gang og indtil nu er den befaling blevet gentaget oftere end nogen anden befaling. Familier og enkeltpersoner negligerer den til deres fordærv.

‚Bed altid,' siger Herren, ‚så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.' (L&P 10:5)

‚Og den befaling giver jeg dem, at den, der ikke opsender sine bønner til Herren til rette tid, skal ihukommes for mit folks dommer.' (L&P. 68:33)

‚Selve grundlaget for Guds rige, retskaffenhedens, fremskridtets, udviklingens rige, for evigt liv og evig formering i Guds rige, er lagt i det guddommeligt

ordinerede hjem,' sagde præsident Joseph F. Smith, ,og der skulle ikke være noget vanskeligt i at holde den højeste ærbødighed og ophøjede tankegang i hjemmet, hvis det kan opbygges på principper for renhed, hengivenhed, retskaffenhed og retfærdighed. Den mand og hustru, der har fuldstændig tillid til hinanden, og som bestemmer sig til at følge Guds love i deres tilværelse og opfylder formålet med deres mission på jorden, vil ikke være og kan aldrig være tilfredse uden hjemmet. Deres hjerter, deres følelser, deres tanker, deres ønsker vil naturligt rettes mod at opbygge et hjem og en familie og et kongedømme helt deres eget; at lægge grundlaget for evig forøgelse og magt, herlighed, ophøjelse og herredømme uden ende'. (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, s. 380)

Himlen er blot en udvidelse af det ideelle sidste dages hellige hjem.

Spørgsmål af almen evangelisk interesse besvaret som et råd ikke som kirkens officelle standpunkt.

Hvor ofte bør jeg bede om en præstedømmevelsignelse? Hver gang jeg føler mig syg, lidt dårlig eller usikker?

Franklin D. Richards, De halvfjerds' præsidium

Svaret på dette spørgsmål dækkes i al væsentlighed i *Håndbog for Det melkisedekske Præstedømme*, hvori det hedder: ,Ved særlige lejligheder kan ledere i Det melkisedekske Præstedømme, biskopper, fædre (for deres familier), og andre, der bærer Det melkisedekske Præstedømme, på deres eget initiativ, eller når de bedes derom, give særlige velsignelser for trøst og vejledning, således som omstændighederne påbyder det.

Situationer, der kan give anledning til sådanne velsignelser er f.eks.:

En vanskelig eller prøvende tid med mentale, følelsesmæssige, fysiske vanskeligheder, som f.eks. når der har været dødsfald i familien, eller når et menneske forbereder sig til at lade sig indlægge på hospitalet for at blive opereret.

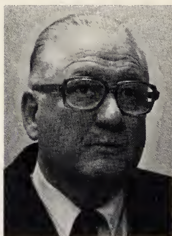
Hvis der er sygdom, kan velsignelsen være en del af salvelsen af den syge; og ellers kan den være en trøstende velsignelse.

Der er tilfælde, hvor mennesker bør løse deres egne problemer uden en særlig præstedømmevelsignelse.

Der kan ikke sættes nogen bestemte regler, der afgør, hvad man skal gøre i ethvert tilfælde, undtagen at man altid bør hente inspiration fra Herren. (Side 340

Må jeg også foreslå, at din hjemmelærer, kvorumsleder eller biskop kan give yderligere råd i særlige tilfælde.

Hvordan forklarer vi Johs. Åbenb. 22:18, der siger, at der ikke må føjes noget til Skrifterne?

Eldin Ricks, afdelingen for Klassiske Skrifter, Brigham Young University

Da vi mener, at Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle er tilføjede skrifter, er dit spørgsmål meget passende. Men før vi diskuterer det, synes jeg, vi skal se lidt nærmere på versene 18 og 19.

,For enhver, som hører de profetiske ord i denne bog, vidner jeg: 'Hvis nogen læg-

ger noget til dette, skal Gud lægge på ham de plager, som der er skrevet om i denne bog.
Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ og den hellige stad, som der er skrevet om i denne bog"
Lad os først overveje, hvad Johannes mente med ,denne bog' og så se på, hvad han mente med at lægge noget til den og tage noget bort fra den. Da Johannes skrev Johannes' Åbenbaring i den sidste del af det første århundrede e.Kr., skrev han ikke de afsluttende sider af Det nye Testamente, eftersom der ikke dengang eksisterede noget Nyt Testamente. Han var flygtning på øen Patmos og skrev en skriftrulle, stilet til 7 grene af kirken på den vestlige side af det, vi i dag kalder Tyrkiet. Hans manuskript var fuldstændig uafhængig af resten af de 27 manuskripter, der senere kom til at danne den antologi, som vi kender som Det nye Testamente. Hans manuskript var heller ikke nødvendigvis det sidste, der blev skrevet. Det er den almindelige opfattelse af dem, der har skrevet om emnet, at adskillige af disse 27 skriftruller blev skrevet, efter at Johannes' Åbenbaring blev skrevet. Først engang i det 4. århundrede e.Kr. blev den bevarede samling af hellige skrifter til Det nye Testamente omtrent sådan, som vi kender det i dag. I lys af disse kendsgerninger kan vi forstå, at da Johannes talte om ,denne bog', tænkte han ikke på ,Det nye Testamente' (som endnu ikke var blevet til) men ganske enkelt på sin egen skriftrulle, nemlig Johannes' Åbenbaring.
Hvad mener Johannes så, når han befaler, at ingen, som læser hans værk, må lægge noget dertil eller fjerne noget derfra? Han mener, at ingen må pille ved teksten i hans skriftrulle på nogen som helst måde. Han ønsker ingen, der kopierer teksten, ingen mulig bedrager, ingen velmenende men vildledt troende, absolut ingen må foretage nogen forandringer i den måde, hvorpå den er skrevet. Han ønsker, at den skal forblive nøjagtig, som han har forfattet den under Herrens inspiration. Det er interessant, at forfatteren til 5. Mosebog, den 5. bog i Det gamle Testamente, på samme måde advarer sine læsere: ,I må hverken lægge noget til eller trække noget fra, hvad jeg byder eder.' (5. Mos. 4:2; sammenlign med 12:32) I begge tilfælde befaler forfatterne kommende læsere af deres hellige skrifter, at de ikke må forandre noget af det, de har skrevet. Lykkeligvis synes ingen at argumentere, at der på grundlag af disse linier i 5. Mosebog ikke må tilføjes yderligere hellige skrifter, for så ville nogle mennesker måske ræsonnere, at resten af Bibelen må afvises.
Ikke blot siger Johannes ikke, at der aldrig skulle komme yderligere hellige skrifter, men den uundgåelige konklusion, som man kan uddrage af Johannes' Åbenbaring, når den tages som et hele, er, at Johannes erkendte, at der utvivlsomt ville komme yderligere hellige skrifter i de sidste dage. Hvordan det? Hvad er hellige skrifter andet end guddommelig åbenbaring i nedskrevet form? En stor del af Johannes' Åbenbaring er en profeti om himmelske budbringere, der kommer til jorden på et tidspunkt efter Johannes' egen tid. Når sådanne budbringere kommer, og der laves en *skriftlig optegnelse* over besøget og deres budskab, dannes automatisk ny hellig skrift. I det 11. kap. i Åbenbaringen forudsiger Johannes, at 2 profeter vil profetere i Jerusalem ved tidernes ende. Når de profeterer, og deres guddommeligt åbenbarede budskab fra Gud bevares i en *skriftlig optegnelse*, vil der påny blive skabt ny hellig skrift. Højt hævet over alle andre begivenheder i profetisk betydning i Johannes' Åbenbaring er det forudsagte andet komme af Jesus Kri-

stus. Når Kristus kommer, og Guds mænd udfører en *skriftlig optegnelse* om hans komme, vil der endnu engang blive skabt ny hellig skrift.
Snarere end at Johannes' Åbenbaring skulle lære os, at der aldrig mere vil blive givet yderligere hellig skrift til den menneskelige familie, udgør den lille bog, når den betragtes i sin helhed fra begyndelse til slutning, et udmærket bevis på, at der vil komme og skal komme yderligere hellige skrifter i de sidste dage.

Hvordan kan jeg udvikle større tro?

Larry Hiller

Jeg er sikker på, at mange har stillet sig selv det spørgsmål fra tid til anden, især når vi læser skriftsteder som Hebr. 11:6, hvor det hedder, at „uden tro er det umuligt at have hans (Guds) velbehag".
Jeg kan føle større medfølelse med faderen til det anfægtede barn i Markus 9:24, der råbte: „Jeg tror, hjælp min vantro!" Jeg tror, at han ville sige: „I mit hjerte ved jeg, at du er Mesteren, men mit sind er belejret af tvivl. Vil du ikke nok hjælpe mig med at modstå den."
I mit eget liv var der en tid, da jeg fandt mig spekulerende på, hvorfor jeg ikke var i stand til at udøve mere tro, især da jeg følte, at jeg havde et vidnesbyrd om, at Gud lever, og at han er fuldkommen og i stand til at gøre alt. Som jeg spekulerede over og bad om det, kom jeg til forståelse af, at selv om jeg troede på vor himmelske Fader og hans kærlighed og magt, var jeg usikker med hensyn til min egen værdighed til at modtage de velsignelser, jeg ønskede. Jeg var også til tider usikker på, at hvad jeg ønskede, var Herrens vilje - eller i det mindste ikke i modsætning til hans vilje.
Som jeg gik i gang med at studere emnet og prøve på at opnå større tro, opdagede jeg nogle nøgleprincipper, der er vigtige for enhver, der ønsker større tro. De dækker slet ikke hele emnet, men de er en vigtig begyndelse.
I sine *Forelæsninger om troen* erklærede profeten Joseph Smith: „En virkelig kundskab om at det levned, man følger, er i overensstemmelse med Guds vilje, er for enhver person nødvendigt for at kunne have den *tillid* til Gud, uden hvilken ingen kan erholde evigt lig". (6. Forelæsning, 2, fremhævelse tilføjet.)
Ordet *tillid* har hjulpet mig til bedre at forstå, hvad tro er. Det minder mig om de magtfulde vers i det 121. afsnit i Lære

og Pagter. Der opremser Herren nogle vigtige principper, hvorpå præstedømmet må virke - udholdenhed, venlighed, ydmyghed, uskrømtet kærlighed, barmhjertighed, tankens renhed, osv. - og lover „da skal du have større *frimodighed* for Guds åsyn" (se L&P. 121:41-45; fremhævelse tilføjet) (I den nuværende danske udgave benyttes ordet „frimodighed", men der kunne lige så godt have stået „tillid", hvorved forfatterens argumentation får rimelighed. O.a.)

Jeg har erfaret, at dette er rigtigt Vores evne til at udøve tro synes i høj grad at være afhængig af vores tillid til vores egen retskaffenhed. Jeg tror ikke, at vi forventes at leve et fuldkomment liv, før vi kan have nogen tro, men vi må bestemt hele tiden arbejde henimod fuldkommenhed. Vores overholdelse af befalingerne og vores deltagelse i kirken må være mere end simpel rutine og overfladiskhed. Der må nødvendigvis være et oprigtigt ønske, en hunger og tørst efter retskaffenhed. Vi må „virke med *iver* for en god sag" (L&P. 58:27; fremhævelse tilføjet.) Vi må nødvendigvis have et fællesskab med Faderen, snarere end bare sige vore bønner.

I forbindelse med værdighed, som den forholder sig til tro, nævnede Joseph Smith specielt princippet om offer. Han sagde, at den grad af tro, der er nødvendig for at „skaffe sig evigt liv", kræver opofrelse af alt jordisk gods, ikke engang ens liv undtaget. „Det er formedelst opofrelse af alt jordisk, at menneskene virkelig ved, at de gør det, som er velbehageligt for Guds åsyn". (Forelæsning 6,7)

Denne nævnelse af opofring af alt jordisk og at nedlægge ens liv kan fremmane forestilling om, at vi skal give alle vore ejendele til kirken, eller at skulle lide martyrdøden for sandhedens sag. Det kan vel kræves eller ikke blive krævet af enhver af os på ét eller andet tidspunkt . . . men under alle omstændigheder tror jeg, at villigheden dertil må være til stede. Men vi kan opofre alle jordiske ting ved at koncentrere os om at samle skatte i himlen. Og vi kan give vort liv ved at hellige det til tjeneste i riget.

Jeg tror, at vi lærer opofrelse på samme måde, som vi lærer at mestre andre evangeliske principper - skridt for skridt. Når vi yder ofre, selv om de synes små i forhold til det at ofre sit liv, er resultatet en øgelse af vores tillid til Herren.

For eksempel hjælper betaling af tiende os til at øge vores tro. Når vi betaler fuld tiende og er gavmilde i vore fasteofre og økonomiske forpligtelser over for kirken, hjælper det os så ikke til at have tillid til, at vi kan komme til Herren om hjælp med problemer, økonomiske og andre? Jeg synes, det gør!

Og når vi ofrer andre ting for at kunne skaffe os et års forråd af fødevarer, sådan som profeterne har tilrådet os at gøre, bliver vi så ikke mindre bekymrede for fremtiden? Føler vi ikke, at vi vil være i stand til at påkalde Herren om hjælp på en måde, der ligger ud over vore egne evner?

Når én har en kaldelse i kirken, og han ofrer sin personlige tid på at udfylde sin kaldelse, føler han sig så ikke mere tillidsfuld, når han søger Herren om hjælp til også at klare sine andre forpligtelser? Efterhånden som vi vokser i retskaffenhed og lærer at ofre, vokser vores tro

stærkere. Ældste Bruce R. McConkie siger: „Tro er en Guds gave, der gives som belønning for personlig retskaffenhed. Den gives altid, hvor retskaffenhed er til stede, og jo større målet er af lydighed mod Guds love, desto større vil troens begavelse være" (*Mormons Doctrine*, 2. udg. s. 264.)

Når vi derfor stræber efter at leve retskaffent og at udvikle større tro, mener jeg, det er vigtigt at huske på, at der er én, som ikke ønsker, at vi skal have tro. Satan minder os ofte om vore talrige små fejltrin og svagheder for at tage modet fra os og mindske vores effektivitet. Jeg husker engang, da jeg havde modtaget en kirkelig kaldelse, at jeg gennemgik de frygteligste pinsler af tvivl om min værdighed. Da jeg så var blevet indsat, modtog jeg forsikring af dem, som gav mig velsignelsen om, at jeg var fundet værdig. Jeg havde ikke udtrykt min tvivl til nogen som helst, så denne forsikring kom som en åbenbaring, og jeg fandt trøst og opmuntring deri. Min tillid var blevet genoprettet.

Mange føler fra tid til anden sådanne tvivl. De kan komme til en præstedømsbærer, når han bliver bedt om at give en velsignelse til én, der er syg. Man husker pludselig nogle vrede ord, uværdige tanker, pligter der er blevet forsømt. Uden hensyn til, om sådanne erindringer er tilskyndet af Satan eller af ens egne tanker, er kendsgerningen den, at jo mere retskaffent vi lever, des mindre ammunition kan der stables på benene imod os. Hvis vi desuden har udviklet et personlig forhold til vor himmelske Fader, hvor vi åbent tilstår vore synder og benytter os af omvendelsens principper, kan vi roligt bede Herren tilstå os vore ønsker til trods for vore tilbageblevne fejl.

En anden fælde, som jeg kunne lide at nævne i forbindelse med vores tro, er tendensen til at blive utålmodig. Vi læser og hører trosfremmende beretninger om helbredelser, stillen af uvejr, og så videre, som altsammen sker øjeblikkeligt. Vi spekulerer over, hvorfor det ikke går på den måde i vores tilfælde. Når Herren ikke reagerer omgående på vore anmodninger, begynder vi at mene, at han slet ikke vil reagere. Men vi må huske, at Herren har pålagt os at vente tålmodigt på ham (se L&P. 98:2). Tålmodighed er en del af tro.

Retskaffen levevis, inkluderende at yde de ofre, der kræves af os, er nødvendige, før vi kan opnå tilstrækkelig tro på Herren. Tilligemed må vi være tålmodige; vi må huske, at Herren vil være barmhjertig, hvis vi for alvor stræber efter at overvinde synd i vores tilværelse, selv om vi endnu ikke er fuldkomne.

Da tro på Herren Jesus Kristus er evangliets første princip (den 4. trosartikel), og da vi er blevet opfordret til at „stræbe alvorligt efter de bedste gaver" (L&P. 46:8), er troens gave én af dem, som sidste dages hellige burde søge. Det er sandelig en gave, som Herren ønsker, at enhver af os skal have.

Vi kommer alle ud for modsætninger. Den, som Herren elsker, revser han. Det er i prøvelserne, at mænd og kvinder lærer at hjælpe med til at opbygge stærke mænd og kvinder - ikke på successens top. En mand er i størst fare i det øjeblik, han har succes. Det kræver somme tider modsætninger at få os til at påskønne vore velsignelser og at udvikle os til stærke, modige karakterer.

Jeg husker tydeligt et ungt par, som begyndte et landbrug i Idaho for nogle år siden. De havde begrænsede midler men betalte en udbetaling på 10 hektar jomfruelig land. De ville dyrke frugt - specielt ferskener. De havde fået jorden fladet ud, fået indkøbt træerne og plantet dem, hvorefter de bekæmpede ukrudtet og vandede og så til, indtil tiden kom, da de skulle høste. Om foråret var der et væld af blomster, og det så ud til, at der ville komme en rigelig høst. Og så kom der pludselig, uden noget forvarsel, frostvejr, som på en enkelt nat ødelagde praktisk taget hele høsten. Og så - nå ja, den unge John kom ikke i kirke søndagen efter, og heller ikke den næste eller den følgende søndag. Til sidst kom hans gode, gamle biskop ud for at se, hvad der var i vejen. Han traf John ude på marken, og han sagde: ‚John, vi har ikke set dig i kirke i flere uger. Hvad er der i vejen? Er der noget galt?' John sagde: ‚Nej, biskop, men jeg kommer ikke mere. Tror du, at jeg kan tilbede en Gud, som ville lade dette ske for mig?' Og så gik han over til at forklare biskoppen, hvad der var sket. Selvfølgelig blev biskoppen ked af at erfare, hvad der var sket, og det gav han udtryk for over for John. Og idet han et øjeblik så ned på jorden, sagde han: ‚John, jeg er sikker på, at Herren ved, at man ikke kan producere de bedste ferskener med frost-

Om at producere mennesker, ikke ferskener

Ezra Taft Benson

vejr. Men jeg er også sikker på, at han ved, at man ikke kan producere de bedste mænd uden frostvejr, og Herren er interesseret i at producere mænd, ikke ferskener.' Og John gik i kirke den følgende søndag, og næste år fik han en udmærket høst. Han blev senere biskop i kirken.

Jeg husker også et møde, jeg var med til for nogle år siden, ikke langt fra Bancroft i Idaho. Programmet var til dels lagt i hænderne på universitetets aftenundervisningsafdeling. Vi havde et storartet møde, og da det var forbi, hilste jeg på nogle dejlige landmænd, som var der, og blandt dem var en mand ved navn bror Yost, og jeg sagde: ,Bror Yost, hvordan går det ude på gården?' Bror Yost sagde: ,Åh jo, det går fint, bror Benson, men jeg sidder omkring 20.000 dollars værre i det, end jeg gjorde for 3 dage siden.' Jeg sagde:, ,Hvad er der da i vejen - endnu engang frost?' Han sagde: ,Ja, den ramte hveden netop i ansætningsstadiet, og du ved, hvad det betyder.' Han fortsatte: ,Vi starter nedpløjningen i morgen, men det er altsammen i orden. Vi har endnu en smule hvede i laden, og vi har da i det mindste en del af vores års-forråd sat hen. Vi kommer ikke til at sulte, og der kommer en høst til næste år.' Idet vi kørte bort, sagde jeg til min kone: ,Hvilken vidunderlig indstilling.' Vi kørte derfra til Logan. Vi havde vores børn med os, og vi standsede på Main Street for at gå ind i en forretning efter nogle småkager til de små. Og hvem andre traf jeg på fortovet end bror Yost. Jeg sagde: ,Jamen, hvad gør du her?' Han sagde: ,Bror Benson, det er vores dag til at gå i templet.' Og jeg sagde: ,Glimrende, vanskeligheder får ikke bugt med din indstilling, gør de?' Og så gav han mig en lektie, som jeg ikke glemmer. Han sagde: ,Bror Benson, når vanskelighederne kommer, så har vi endnu mere brug for templet!'

Når modsætninger - vanskeligheder - kommer, har vi så meget mere brug for kirken og evangeliet. Jeg er overbevist om, at det er muligt for en mand og en kvinde, som har et vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk, at tage imod vanskeligheder og bevare sin gode indstilling og sin tro.

Jeg så medlemmer af denne kirke i Europa umiddelbart efter den anden verdenskrig, den værste, vi endnu har haft i vor tids historie, da nationer var økonomisk sønderknust. Jeg så medlemmer af denne kirke, hvoraf nogle var de eneste tilbageværende medlemmer af engang lykkelige og succesrige familier - med deres hjem tilintetgjort og samtlige medlemmer af deres familie dræbt i krigen - og

de var helt alene tilbage. Jeg så dem, og jeg hørte dem, som de stod frem og bar vidnesbyrd om dette værk og takkede Gud for hans velsignelser - evighedens og ægteskabspagtens velsignelser, overbevisningen om, at familien består ud over sløret, at der er et liv efter døden, og at der vil komme en lykkelig genforening for dem, som lever værdigt dertil. Ja, vi kan møde enhver modsætning - enhver vanskelighed - som kan komme til os, hvis vi tager mod Herrens hjælp og Guds velsignelser. Og enhver prøvelse, enhver vanskelighed, enhver modsætning kan vendes til vort gavn og velsignelse og vil gøre os stærkere, modigere, mere lig Gud. Mange mennesker har måttet møde modsætninger i disse sidste dage.

Jeg tænker tit på profeten Joseph - for mig den største profet, der nogen sinde har levet på denne jord, når undtages Jesus, som han repræsenterede og tjente. Jeg tænker på hans prøvelser og vanskeligheder. Jeg tænkte på dem, da jeg stod i Liberty-fængslet for første gang og også den næste gang. Husker I, at han var i det smuskede fængsel, omgivet af rå mandfolk, ikke i nogle dage eller uger, men i måneder. Og til sidst, da det forekom ham, at han ikke længere kunne holde det ud, husker I så, hvordan han udbrød disse ord:

‚O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul?

Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje, dit rene øje, skue ned fra de evige himle på den uret, som verderfares dit folk og dine tjenere, og dine øren gennemtrænges af deres råb?

Ja, Herre, hvor længe skal de lide disse forurettelser og denne ulovlige undertrykkelse, førend dit hjerte forbarmes over dem, og dit indre røres af medlidenhed med dem?

Kom dine lidende hellige ihu, o, vor Gud! Så skal dine tjenere glæde sig ved dit navn evindelig.' (L&P. 121:1-3,6)

Og så kom svaret i en åbenbaring til profeten med disse ord:

‚Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.

Dine venner er trofaste, og de skal atter hilse dig med varmt hjerte og vennehånd.' (L&P. 121:7-9)

Ser I løftet? Og så kommer denne milde tilrettevisning: ‚Du er endnu ikke, som Job var; dine venner trættes ikke med dig, og de beskylder dig heller ikke for at være i overtrædelse, som de gjorde med Job.' (L&P. 121:10)

Og derpå dette yderligere løfte: ‚Og de, der beskylder dig for at være i overtrædelse, skal se deres håb briste og deres forhåbninger smelte som rimfrosten smelter for den opgående sols brændende stråler.' (L&P. 121:11)

Og en anden gang antydede Herren over for profeten, at ‚Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd.'

Og så udtalte Herren denne betydningsfulde erklæring:

‚og om du bliver kastet ned i hulen eller falder i morderes hænder og der fældes dødsdom over dig; om du kastes i dybet, om de skummende bølger slår op om dig; om de heftige vinde bliver dine fjender; om himlen overdækkes med tæt mørke; om alle elementerne forener sig for at spærre dig din vej; og fremfor alt, om helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.

Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?' (L&P. 122:7-8)

Elizabeth Francis Yates:

Prøvelse gennem hjertesorg

„Jeg kan sige, at jeg har set Herrens kraft over hans folk på land og hav,' skrev Elizabeth Francis Yates den 12. marts 1905. „Jeg har oplevet tider, da det krævede tro at mene, at vore fjender ikke ville triumfere over os .. . og jeg kan sige med én af de gamle, at 'ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg en retfærdig forladt" (Salm. 37:25) Hun var 72 år gammel, og det var 5 år før hendes egen død i Salt Lake City, men den rørende enkelthed ved hendes tålmodighed og tro var ikke opnået i hendes høje alder. Den var et vidnesbyrd, som var vundet gennem hjertesorg, lutret gennem lidelse og påny prøvet.

Hun voksede op i et kultiveret, religiøst

hjem i South Molton i Devonshire i England. Som ung pige følte hun sig forvirret over modsætningerne i Bibelens lære om dåb i forhold til hendes egen kirkes (Church of England) lære, og ‚derefter kunne hun ikke nyde at komme dér'. Hun ægtede William Williams, da hun var 15 år gammel, og efter at deres første datter var blevet født, kom hun i forbindelse med mormonerne.

Til at begynde med var Elizabeth ikke interesseret. Selv om hun ikke var tilfreds med sin gamle kirke ‚var den i det mindste meget respektabel'. Imidlertid var hun for høflig til at afvise en traktat, da den blev hende tilbudt, og en regnfuld eftermiddag begyndte hun at læse den. Snart var hun opslugt af beretningen om en debat mellem ældste John Taylor og nogle franske præster.

‚Da jeg havde læst hele traktaten, udbrød jeg højt: 'Herren være lovet. Jeg har endelig fundet den rette kirke". Hun overværede et møde, hvor Joseph Smiths mission blev forklaret. ‚At sige at jeg var overvældet af glæde, giver kun et svagt indtryk af mine følelser dengang. Jeg kunne ikke se nogen anden vej for mig at gå end at omvende mig fra mine synder og at blive døbt. Jeg vidste, at min familie bittert ville modsætte sig det, og at mine tidligere venner ville behandle mig koldt, men de var værre, end jeg nogen sinde havde tænkt mig.'

Den ene sætning: ‚De var værre, end jeg nogen sinde havde tænkt mig' indeholder en hjerteskærende smerte. Hvad den betød var, at hendes mor forbød hende nogen sinde igen at komme i sit barndomshjem. Hendes mand sagde, at hun måtte vælge mellem sin familie og sin tro; grædende af sjælekval afslog hun at fornægte sit vidnesbyrd, og han forlod hende og hendes 4 små piger. Eliazbeth fandt arbejde på en klædefabrik og arbejdede med en baby stående i en kurv ved væven - men klarede at føde og klæde hele sin familie. Da han så, at hun ikke lod sig slå ud, vendte William tilbage og bragte alle 4 børn til London. Efter loven var der ikke noget, hun kunne gøre for at standse ham eller forlange dem tilbage.

Hun svigtede ikke. Hendes sidste betænkning kom, da hun stod og så . ned i det mørke flodvand, hvor hun den 4. december 1851 skulle døbes ved midnatstid og ‚følte det, som om jeg umuligt kunne gå derned, men en stemme syntes at sige til mig: 'der er ingen anden vej'.' I tro tog hun det endelige skridt. ‚Det forekom bagefter, som om alting var forandret. Skællene var faldet fra mine øjne, og den evangeliske plan var storslået, og jeg gjorde pagt med min himmelske Fader om, at ligegyldigt hvor mørke skyerne måtte være, om venner blev til fjender, så ville jeg med hans hjælp tjene ham. Og jeg har i al min svaghed forsøgt at gøre netop det. Jeg har ofte gjort fejl og sagt og gjort noget, som jeg har været ked af, men jeg har aldrig tvivlet på evangeliets sandhed eller hindret andre i at tro derpå.'

Hun tilbragte de næste 6 år i byen Bath, hvor hun boede hos familien til en missionær, Thomas Yates, og der brugte hun alle sine sparepenge i en frugtesløs søgen efter sine børn. ‚Efter mange år med faste og talløse bønner og tårer åbnede Herren udvej for mig til at rejse til Zion', sammen med familien Yates og deres søn Thomas, som netop var kommet tilbage efter 6 års mission.

Vi ved ikke, hvad det kostede hende at forlade England. Hun siger kun: ‚Jeg bad oprigtigt Gud hjælpe mig under den lange og trættende rejse, som lå foran mig, at jeg ikke ville gøre vrøvl undervejs eller beklage mig, hvis en løve skulle dukke op på min vej, og han besvarede mine bønner, for jeg så overhovedet ikke noget, der gav grund til at gøre vrøvl

over. Mit hjerte var fyldt med taknemmelighed hele vejen.'

Hendes søn fortæller os, hvad hun udelod i sin tros tålmodighed. Hun var nær død af søsyge, som varede under hele rejsen. Hun og Thomas blev gift om morgenen den 22. juli 1863 i Florence i staten Nebraska og begyndte turen vestpå den samme eftermiddag. Da Elizabeth fandt ud af, at der ikke var plads for både hende og hendes dragkiste i vognen, tænkte hun på alt sit omhyggeligt pakkede porcelæn, det dejligste hun ejede, og bestemte sig hurtigt til at ville gå hele vejen, og ‚mit hjerte fyldtes af taknemmelighed'.

‚Mange græd glædestårer,' siger hun, ‚da de første gang fik øje på de helliges by.' Hun siger ikke noget om, at hun var blandt dem, men det har hun sikkert været.

Den samme tålmodighed og taknemmelighed uddybede kærligheden i hendes ægteskab. En datter, Louise, som senere blev den syvende generalpræsidentinde for hjælpeforeningen, siger, at den eneste gang hun har set Elizabeth græde, var, da en kat kom til at vælte hylderne i hytten ned, så hendes kostelige porcelæn knustes. Thomas bestilte det første sæt af Haviland porcelæn, som ZCMI bragte ind i territoriet, til at erstatte det - et godt udtryk for kærlighed, for de kæmpede for at skaffe sig til livets ophold, hvor de boede i Scipio i Utah, hvor han virkede som biskop og hun som hjælpeforeningspræsidentinde.

Et af de smukkeste øjeblikke i deres ægteskab er et brev, som han skrev til hende, da han arbejdede på jernbanen i Echo Canyon for at tilbagebetale et lån hos Perpetual Emigration Fund. Vi ved ikke, hvilken frygt hun har givet udtryk for i et brev til ham, men vi har hans kærlige forsikring:

‚En anden ting, min elskede, er, at jeg er ked af, at du synes at mene, at jeg bliver herude på grund af noget, du måske har sagt engang med hensyn til, at du ikke bliver forsørget så godt, som du kunne ønske, men, min egen elskede, det er slet ikke sådan, det hænger sammen. Jeg husker ikke, at du på noget tidspunkt har sagt noget, som jeg fejlagtigt skulle kunne opfatte som en beklagelse . . . Min elskede, jeg elsker mit kære, beskedne hjem og dig, min elskede hustru og vore kære små børn. Jeg elsker samværet med dig over alt på jorden og forventer aldrig at komme ud for så megen glæde og lykke i denne verden, som jeg får i selskab med dig.'

Den kærlighed de havde til hinanden og deres 5 børn kunne imidlertid ikke helbrede smerten i hendes hjerte. Hendes eneste søn Thomas, husker at have hørt hende smågræde om natten, og, når han spurgte hende hvorfor, sagde hun ganske enkelt: ‚Jeg tænkte på nogle små piger, som jeg forlod i England for mange år siden.'

Men hendes børn havde heller ikke glemt hende. Susan, der kun var 7 år gammel ved adskillelsen, løb bort, da hun var 11 år, og søgte tilflugt hos en mormonfamilie i håb om at kunne finde sporet af sin mormon-mor. Den mindste pige var allerede død; en anden datter døde nogle få år senere. Men omkring 1870 traf en missionær Susan Williams og omtalte hende for familien Yates i Scipio. Med det skrøbelige holdepunkt blev mor og datter forenede i Utah.

Susan holdt aldrig op med at lede efter sin søster. William, der var fast besluttet på, at den sidste datter aldrig skulle gense sin mor, bragte hende bort fra England - ironisk nok til Amerika, hvor Susan fandt hende i Michigan gennem en avisannonce. Hun sluttede sig til dem i Utah; alle 4 døtre blev beseglet til Thomas og Elizabeth. ‚Jeg har aldrig,' synes Elizabeth at gentage, ‚set en retfærdig forladt.'

Min far seniorkammeraten

Elouise Bell

Lørdag morgen var opsuppleringsdag i missionshjemmet, og missionærerne fra de omkringliggende distrikter kom ind for at hente eksemplarer af Mormons Bog, traktater, billedbånd og alle de andre materialer, der er involveret, når man skal udbrede evangeliet i det 20. århundrede. Missionskontoret var fyldt af ældster og søstre, der ordnede dere ærinder, sludrede om missionsnyheder og ventede på deres tur.

Lige uden for døren til det lille kontor, hvor jeg havde travlt med at maskinskrive de kvartårlige rapporter, sad ældste Ericson. Hans saddelbrune tre-i-een lå åben på det ene knæ, hans sorte notesbog med missionærlektierne lå udspredt på det andet, og en rød blyant blev brugt flittigt i begge bøger.

Ved et tilfælde var vi færdige på samme tid: Jeg tog veltilfreds den færdige rapport ud af skrivemaskinen, og han lukkede sine bøger i det samme øjeblik.

,Hej, ældste,' sagde jeg, ,du har været på mission i 3 måneder nu. Hvordan går det?'

Han smilede, næsten til sig selv.

,Nej, søster, jeg har været på mission længere end det.'

,Åh ja, selvfølgelig. Du tænker på de 8 uger i sprogskolen. Men jeg -'

,Nej,' afbrød han. ,Det var ikke det, jeg mente. Jeg mener, at jeg påbegyndte min mission 2 måneder tidligere end nogen af de andre, jeg kom ud sammen med.'

Var ældste Ericson blevet forflyttet fra en anden mission? Jeg troede, at jeg var godt inde i al den sædvanlige sladder, men jeg havde ikke hørt noget om det. Havde han været syg, taget hjem, og var så vendt tilbage? Sommetider skete det.

,O.K., jeg giver op. Hold mig ikke længere på pinebænken. Jeg ved, at du har ry for at være en enestående missionær. Ja, rygterne siger, at du bliver senior før jul. Har disse 2 måneders ekstra træning

Drengen fra kæret

Margery S. Cannon og Lurene G. Wilkinson

Vinteren var begyndt, og bunker af sne dækkede bakkerne og afrundede træernes konturer. Det var den slags vejr, som man kunne forvente to dage før jul i Sharon i staten Vermont i USA.
Omkring midnat var de få landejendomme, der lå spredt omkring i bakkerne helt mørke - kun i familien Smiths hus brændte endnu et lys.
Selv om det var lige ved juletid, var et lys om natten noget usædvanligt. Men noget vidunderligt var sket denne 23. december 1805. En lille dreng var blevet født.
Næste dag kom en nabo for at besøge familien Smith. Alvin og Hyrum, de ældste af børnene, så ham komme. De løb ham i møde, idet de råbte nyheden højt undervejs: ‚Vi har fået en ny baby!'
‚Det er en dreng! Det er en dreng!'
Da de kom gennem snedriverne, der havde samlet sig omkring det lille

træhus, måtte de allesammen le. Lille søster Sophronia stirrede ud gennem vinduet med sin næse trykket flad mod glasset. Fader Smith åbnede døren for at lade dem komme ind og tog naboen med for at se den nyfødte, som sov trygt i sin mors arme. ‚Det siger du ikke!' udbrød han, idet han tog hatten af. ‚En ny lille dreng!'

‚Ja,' sagde Lucy. ‚Han vil få navn efter sin far. Vi vil kalde ham Joseph.'

Der var ingen telefoner, blot folk i nabolaget, som bragte nyheden videre. Så da han tog afsted, må naboen have bragt nyheden videre til de mænd og drenge, som var samlede omkring ovnen i landsbyforretningen. ‚Endnu et drengebarn til familien Smith,' fortalte han.‚De kan altid bruge endnu et par drengehænder på gården,' erklærede én af dem, der sad og varmede sig.

Men da Lucy strøg det bløde babyhår tilbage, forestillede hun sig ikke, at han ville blive bonde, men derimod en leder og en magtfuld mand. Så smilede hun ad sine egne drømme. Han så ud som ethvert andet barn, der blev født af landmænd fra kæret i Vermont. Der var ingen grund til at mene, at han nogen sinde ville blive kendt uden for nabolaget. Selv i sine vildeste drømme kunne Lucy ikke have gættet, at denne lille Joseph i den grad ville blive hadet og alligevel fremkalde en sådan beundring, at millioner ville følge ham. Og at det ville blive sagt om ham: ‚I alt, hvad han gjorde, var han mandig og næsten som en Gud.'

Jo, et barn var blevet født, og ‚Herren havde sine øjne på ham'.

Den lille voksede op og var stærk og sund. Men da han var 6 år, blev familien Smiths børn syge af tyfus. Og derpå forårsagede en opsvulming af Josephs ene ben ham så store smerter, at han næsten ikke kunne holde det ud. En dag troede Joseph, at det var lægen, dr. Stone, som tilså ham, der var ved døren, da han hørte Rebecca Perkins tale med hans mor.

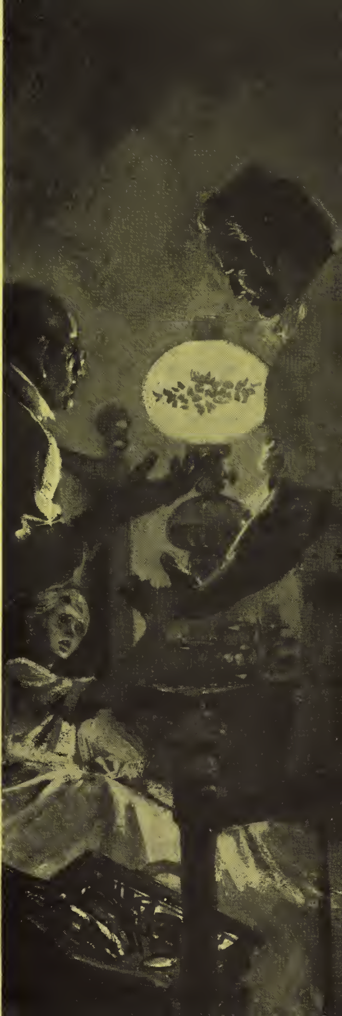
‚Jeg tog noget friskbagt honningbrød med til dig, Lucy.'

‚Tak skal du have, Rebecca.'

‚Det ville måske hjælpe en smule, kunne jeg forestille mig!'

Joseph vidste, at det ville hjælpe. Hans mor var meget træt af at passe ham og hans søskende, som kun sov

ind imellem på grund af feberen. Sophronia var syg i 90 dage og var ikke langt fra at dø af sygdommen.
,Jeg kan forstå, at junior stadig er sløj.' hørte Joseph mrs. Perkins sige.
,Ja. Han har været meget syg de sidste uger. Tyfus'en har givet ham et febersår i skulderen. Dr. Stone har behandlet det, men smerten skød som et lyn ned ad hans side og ind i benet. Han skar såret væk for at få infektionen ud. Men benet er stadig meget rødt og opsvulmet.'
,Vi fandt det rigtigst at indkalde et råd af læger, for at det kan se på sagen,' hørte Joseph sin far sige. ,Vi venter besked meget snart.'
Vente. Bare vente. Joseph spekulerede. Alle havde gjort deres bedste! det vidste han. Selv hans storebror Hyrum havde holdt Josephs ben, både dag og nat, for a hjælpe ham med at stilne smerterne. Men pinen vedblev. Engang udbrød Joseph i desperation: ,Åh, Fader, hvordan skal jeg kunne bære det?'
Nu råbte hans far ind til ham: ,Nu kommer lægerne, Joseph.'
Rebecca sagde hurtigt farvel og held og lykke, idet Lucy bad lægerne komme ind i et tilstødende værelse.
,Mine herrer, hvad kan I gøre for at redde min drengs ben?' spurgte han.
Et langt øjeblik var der ingen, der svarede. Så sagde en af lægerne så venligt, han kunne: ,Vi kan ikke gøre noget . . . hans ben kan ikke helbredes. Det må amputeres, hvis vi skal redde hans liv.' Lucy holdt hænderne for munden, som for at holde det skrig tilbage, som rejste sig i hendes hals. ,Nej! Ikke vores lille Joseph!' Så opdagede hun, at hun

tænkte tilbage til dengang, da lægen sagde, at Sophronia ikke kunne leve. Hvordan han endda holdt op med at komme, fordi døden var ved at komme til hende. De bad om et mirakel . . . og det skete bare! Med hovedet i hænderne bad Josephs mor om endnu et mirakel.
Da hun igen løftede hovedet, sagde hun stille: ‚Dr. Stone, kan De ikke gøre endnu et forsøg? De må ikke tage hans ben, før De har prøvet endnu engang.'
Efter konsultationen bestemte lægerne sig til at prøve at fjerne de betændte knogler.

Lucy hentede nogle rene, hjemmespundne lagner, der skulle lægges under det betændte ben, mens lægerne fortalte Joseph, hvad de havde i sinde at gøre. Og da der dengang ikke fandtes bedøvende midler, bad de hans mor: ‚Bring os noget tovværk. Vi må binde ham til sengen. Og bring også en smule spiritus eller vin; det vil komme til at gøre meget ondt.'

Men Joseph protesterede. Han ville ikke have noget spiritus. Og han ville heller ikke bindes.
‚Mor, du må hellere gå ud. Far kan blive her, men du har våget så meget over mig, at du næsten er helt udkørt.' Tårer fyldte hans øjne: ‚Jeg vil gerne have, at far sidder ved sengen og holder mig i sine arme. Så vil jeg gøre, hvad der er nødvendigt for at få den knogle taget ud.'
Én af lægerne gjorde indvendinger. ‚Drengen er så ung! Han behøver én eller anden slags hjælp for at kunne klare det!'
Joseph rakte ud efter sin fars hånd og trak den store mand ned ved siden af sig på sengen. ‚Herren vil hjælpe mig . . . jeg skal nok klare det.'
Og den store, vejrbidte landmand lagde sine arme om sin lille søn og knugede ham ind til sig.

Operationen begyndte. Den var langvarig og udmattende og uden medicin til at mildne smerten - kun hans far at klynge sig til. Og engang hørte Josephs mor ham skrige og hun kom lødende ind i værelset. ‚Mor, mor, gå tilbage. Jeg vil ikke have, at du kommer herind. Jeg skal nok forsøge at holde ud, når bare du vil gå ud,' græd han.

Da den frygtelige operation var overstået, stod Lucy tøvende ved soveværelsesdøren og turde ikke lade spørgsmålene komme over sine læber. Hendes mand, som ømt støttede sin søns skuldre, så op og strakte armen ud mod hende.

Straks var Lucy hos dem, hans hånd holdt hendes, idet hun knælede ved den lille Josephs seng. Hvor skrøbelig og bleg han dog så ud! Hvor stille!
I sin udmattelse hørte Josep hende komme, følte hendes lette berøring - mildt men fast. Han åbnede øjnene, og hans faste blå blik fejede ængstelsen bort fra moderens ansigt.
Dr. Stone tørrede sveden af sin pande. ‚Det er helt i orden,' sagde han, idet han nikkede.
Den lille Joseph vidste, at Herren var med ham. Deres bønner var blevet besvarede. Hans ben ville blive helbredt.

Har du rigtigt set på et snefnug?

Olive W. Burt

,Det sner! Det sner!'
Det lykkelige råb lød gennem det gamle fort i Salt Lake City, da børnene modstod vinterkulden og kom styrtende ud af hytterne for med undren at stirre på den smukke dal. Det havde været smukt nok det efterår i 1850, da træerne i bjergslugterne allesammen stod med deres lyse farver i det gyldne lys, men i dag var det et drømmeland af skinnende hvidt, kantet af lilla bjerge og med en dybblå himmel ovenover.

Morskaben begyndte på den åbne plads, omkring hvilken bjælkehytter og småhuse af soltørret ler klyngede sig. Nogle råbte: ,Lad os lege tagfat i sneen!' og begyndte at trampe en linie, der skulle betegne start og mål. En dreng løb for at stille sig op mellem de to streger, idet han råbte: ,Jeg er den!' Og så gik den vilde leg, og sikken råbene og skrigene og latteren og morskaben fyldte den friske morgenluft!

En ældre dreng råbte: ,Lad os bygge et snefort!'

Hans venner begyndte at samle sne sammen til vægge til fortet. Andre, som bestemte sig til at være angribere, formede sneen til hårde holde. De havde en dejlig og meget støjende tid, da professor Cheney kom ind i det gamle fort. Han stod stille et øjeblik og betragtede børnene. Da en lille pige kom løbende forbi ham, gled hun og faldt med ansigtet ned i den bløde sne. Professoren standsede og løftede den lille op, idet han børstede snefnuggene af hendes hue.

,Så, så! Har I det sjovt?'

,Ja, det har vi! Det er så kønt!'

Professorens øjne skinnede. ,Kønt, siger du? Men har du rigtigt set på sneen?'

,Selvfølgelig har jeg det! Hvordan kan jeg undgå det?' Hun bredte armene ud, som for at indsamle al den store hvidhed omkring sig.

Professor Cheney fik fat i én af hendes arme. Frakkeærmet var dække af sne, men her og der var et snefnug adskilt fra de andre. Idet han pegede på et af disse fnug, sagde han: ,Har du rigtigt set på ét af disse?'

,Ja, det har jeg da. Jeg ser på det nu.'

,Og hvad ser du så?'

,Et snefnug! Bare et snefnug!'

Professor Cheney stak hånden ind i lommen på sin store frakke, og da han trak den ud igen, holdt han en

lille, skinnende genstand i den. ‚Ved du, hvad det er?' Da hun rystede på hovedet, fortsatte han: ‚Det kaldes et forstørrelsesglas. Det får ting til at se større ud, end de egentlig er. Hvis du ser gennem det, kan du se meget, som du ikke kan se uden - noget, du aldrig før har set. Prøv nu at se på det snefnug gennem mit forstørrelsesglas.'

Han holdt det lille apparat hen over snefnugget. Mary bøjede hovedet for at kikke på det lille fnug. Hun stirrede et øjeblik og løftede så øjnene for at se på sin voksne kammerat.
‚Næh, professor Cheney! Det er smukt!'
‚Se igen, meget omhyggeligt.'
Mary bøjede sig længere over glasset og studerede snefnugget indgående. Da hun påny løftede hovedet, flyttede professer Cheney glasset hen til et andet snefnug. Han antydede for Mary, at hun skulle se på det nye, lille fnug. Hun bøjede igen hovedet og studerede den lille bid af sne. Da hun endelig løftede hovedet, var hendes øjne blanke af forundring.
‚Det er anderledes, helt anderledes! Det er ikke som det første!'

Nogle af de andre børn, som havde set Mary i samtale med professoren, samlede sig omkring dem for at se, hvad der foregik. Professoren smilede til dem, idet han lod dem allesammen danne en cirkel om sig.

‚Jeg spurgte bare Mary, om hun havde set rigtigt på sneen. Hvad med jer? Har I nogen sinde set rigtigt på sneen?'
‚Selvfølgelig har vi det! Det er da klart!,råbte børnene fnisende. Det måtte være professorens spøg at spørge sådan.
‚Hvad siger du, Mary?'
Mary pegede på de to snefnug på sit ærme. ‚Ser de ens ud?' spurgte hun.
De andre kikkede på snefnuggene. En af dem sagde: ‚Ja, det gør de. Det er jo bare sne!'
Den gamle herre tog én drengshue af. Fanget i ulden var der mange adskilte snefnug. Han rakte forstørrelsesglasset til drengen.
‚Se engang på disse fnug. Se, om du kan finde to, der er helt ens!' opfordrede han.
De andre børn trængte sig nærmere, idet de rakte sig frem for at få et glimt gennem det lille glas. Det blev langsomt ført ned mod huen og holdt stille over hvert enkelt snefnug, så alle, der ønskede det, kunne få et kik. Straks løftede de øjnene i undren.
‚Det ser ud, som om alle fnuggene på min hue er forskellige,' sagde den første dreng. ‚Men det er jo bare nogle få. Hvis vi kunne se nogle flere-'
‚Du vil aldrig kunne finde to, der er fuldstændig ens,' svarede professoren hurtigt. Og da han så tvivl i de unge ansigter, fortsatte han. ‚I ved nok, at I ikke er anderledes end andre mennesker. I hundreder af år faldt der sne hver eneste vinter. Folk

tog det for noget selvfølgeligt. Men ingen så nogen sinde rigtigt på snefnuggene eller tænkte ret meget på dem.
Og så, for omkring 400 år siden, så en mand i Sverige, Claus Magnus, på et enkelt snefnug, som havde sat sig på hans ærme. Og Claus Magnus så, hvor smukt det snefnug var. Han kunne ikke se al den skønhed, som I nu har set - forstørrelsesglasset var endnu ikke opfundet - men Claus undersøgte omhyggeligt fnugget og så meget, som han aldrig havde drømt om. Han kunne se, at hvert enkelt snefnug var dannet af krystaller, og at hver enkelt krystal var fuldkomment formet og ordnet i et

smukt mønster. Han fortalte sine venner, hvad han havde set, men ingen ville lytte til ham.

,Hr. Magnus var opdager, ligesom Christoffer Colombus!' sagde én af drengene eftertænksomt.

,Der var bare den forskel, at den verden, han opdagede, var en lille, bitte én!' påpegede Mary.

,Det er rigtignok!' samtykkede professer Cheney. ,Og ligesom opdageren af Amerika fulgtes Claus Magnus af andre, som kom til at udforske og beskrive, hvad de fandt. 150 år efter at Claus Magnus studerede det lille snefnug, trådte en tysk videnskabsmand og astronom ved navn Johannes Kepler en morgen udenfor. Det var ikke en klar, solskinsrig dag som denne. Himlen var grå, og der faldt sne. Nogle fnug blev fanget af skindkraven på hans overfrakke.

Da han studerede disse snefnug, så han, at hver enkelt af dem var dannet af små krystaller, og at hver krystal havde 6 sider. Hvert enkelt snefnug havde også 6 sider. Og så fandt hr. Kepler ud af, at der ikke er to snefnug, der er ens. Han brugte flere år på at prøve at finde to, som var nøjagtig ens, men det lykkedes ham aldrig.'

Professoren gjorde et ophold, idet han studerede de spændte ansigter omkring ham.

,Og hvad skete der så?' spurgte Mary.

,Mange år senere gjorde en franskmand ved navn René Descartes de samme opdagelser, som Magnus og Kepler havde gjort. Descartes skrev en afhandling om, hvad han havde fundet ud af, og den blev offentliggjort. Enhver som kunne læse, kunne have lært om snefnug. Men ikke ret mange mennesker var betaget over sneens skønhed, så der blev ikke ofret megen opmærksomhed på Descartes afhandling heller.

Ser I, alt dette skete, før der blev opfundet et praktisk mikroskop. Mikroskopet er ligesom et forstørrelsesglas men meget, meget stærkere', forklarede han. ,Men efter at mikroskopet var opfundet, for omkring 250 år siden, begyndte folk at opdage hidtil skjulte miniverdener ved at betragte ting igennem det instrument. Det var spændende at se så meget, som de aldrig før havde været i stand til at se. Mange mennesker så på snefnug gennem mikroskoper og opdagede mange fascinerende kendsgerninger. De tegnede dem, skrev om dem og diskuterede dem.'

Professoren gjorde et ophold, og så spurgte Mary lidt genert: ,Professor Cheney, har De et mikroskop?'

Han klappede hende blidt på hovedet: ,Ja, det har jeg, Mary. Vil du gerne kigge igennem det?'

,Ja, det vil jeg meget gerne. Kan jeg få lov til det?'

Professoren smilte til de andre børn. ,Hvor mange af jer vil gerne rigtigt se et snefnug?' De var allesammen meget spændte ved udsigten til et nyt eventyr. Professoren lovede, at han ville bringe sit mikroskop med sig efter frokost.

Og det var årsagen til, at en gruppe pioner-børn en januardag i 1850 lærte at se tingene nærmere an og mere omhyggeligt - og især sne!

noget at gøre med det? Hvad er det, der ligger bag?'
Og derpå fortalte han mig følgende:
‚Den største dag i mit liv var, da jeg fik min missionærkaldelse. Ikke engang at få lov til at spille i første division eller at opnå den højeste udmærkelse som spejder kan sammenlignes med det. Far og jeg var alene hjemme, fordi mor og pigerne var i Phoenix hos bedstemor. Jeg havde netop afsluttet en telefonsamtale med mor for at fortælle hende dem gode nyhed.
'Ih, far,' sagde jeg, idet jeg lagde telefonen på gaflen. 'Jeg kan stadig ikke fatte det! Mor synes også, det er vidunderligt. Hun bad mig forresten sige dig, at bedste føler sig en smule bedre. Ih, jeg kan næsten ikke fatte det!' Og jeg sprang op og greb fat i dørkarmem for at få mig en lille svingtur.
'Hvad ville du sige til at påbegynde din

mission lige nu?' spurgte far stille?
'Det kan du stole på. Jeg ville ønske, at jeg skulle afsted i morgen. Jeg kan næsten ikke vente på at komme på sprogskolen og så tage flyet til . . .'
'Nej, jeg mente det virkelig, Richard. Hvad vil du sige til at begynde din mission lige nu?'
'Nu? Men far, brevet siger: 'Du skal møde i missionshjemmet i Salt Lake City den 20. marts.' Jeg tror ikke, de vil lade mig komme ind tidligere. Jeg tror, du kommer til at slå dig til tåls - - '
'Jeg mener ikke at begynde i missionshjemmet. Jeg mener at begynde på det lige her.' Han sad stadig roligt i sin stol og så fast på mig. Noget i hans udtryk fik mig til at tænke dybt. Jeg satte mig nær ved ildstedet og bare ventede.
'Jeg vil ikke holde nogen tale, Rich. Du er parat til din mission; det ved vi allesammen. Du har gjort alt det, der skal til for at berede dig. Forresten hvis jeg ikke har fået det sagt i den senere tid - jeg er stolt af dig.'
Af én eller anden grund blev jeg bevæget og forsøgte at skjule mine tårer med at lade som om jeg bandt mine snørebånd.
'Men en mission er vanskelig selv for de bedste unge mennesker. Forandringen bringer frustrationer og problemer, som de fleste unge i din alder endnu ikke har prøvet kræfter med. Og jeg mener, at en vis portion frustration er sundt for sjælen. Det får en til at modnes. Men somme tider er unge mennesker ikke i stand til at tage sådanne frustrationer, og det kan virkelig påvirke deres mission og gøre dem forvirrede; det kan -'
'Men far, du sagde, at jeg var parat.'
'I alle de store forhold, ja. Du har æret dit præstedømme, arbejdet godt i dit kvorum, klaret dig fint i seminar og institut det sidste årstid.'
'Jamen, hvad så?'
'Jeg taler om de små ting. Din mor og jeg har prøvet at lære dig en masse om personligt ansvar, og jeg tror, du nu er moden . . . nå ja, for det meste,' lo han. 'Men du ved nok, at mor kan lide at forkæle dig en smule . . .' 'Uh, far!'
'Nå ja, men det gør hun! Og det er nok hendes privilegium. Det jeg gerne vil sige, er dette: der er en masse små overraskelser i vente for en missionær. Hvis du og jeg begynder at arbejde på dem nu, vil din tilpasning blive lettere. Når vi to skal leve alene sammen resten af sommeren alligevel, så kan vi lade det foregå på gammeldags missionærvis og se, hvad vi så får lært.' Og nu satte han sig tilbage i stolen og ventede på min reaktion.
'Jeg kan ikke helt forstå det, far. Du mener, ligesom om du var seniorkammeraten, og jeg junior? Godt! Men hvad så? Hvad skal vi gøre? Gå ud og stemme dørklokker? Jeg kan forestille mig os ved søster Bigelows dør - eller bror Youngs!' Jeg lo ved tanken om det overraskede udtryk, som ville vise sig på vore naboers ansigter, hvis far og jeg i mørkt tøj gik omkring og ringede på deres døre.
'Nej, ikke noget med at ringe på døre. Du vil i morgen finde ud af, hvad jeg har i tankerne. Lige nu synes jeg det er på tide for os at gå i seng.' Han rejste sig og strakte sig.
'Det er i orden, far. Lige straks. Jeg vil bare se en smule af natbioen i fjernsynet, og så. . .'
'Ikke noget med natbio. Det er tid at gå i seng, ældste.' Og noget ved det blik, han sendte mig, fik mig til at spekulere over denne min seniorkammerat.
'Så står vi op!' Der blev kaldt højt og tydeligt.
Jeg røg ud af sengen, forbløffet. Far listede sig gerne stilfærdigt forbi mit værelse, især om sommeren. Nu så jeg på klokken. Seks! Jeg sank tilbage i sengen med en stille klukken.
'Gør ikke grin med mig, far!' sagde jeg, idet jeg vendte mig om.

Døren smækkede op på vid gab.
'Kan du så komme op, ældste! Og se at få det indhentet, så snart du har holdt morgenbøn. Du skal være i køkkenet om 20 minutter.' Og døren blev påny lukket, denne gang ganske stille. Jeg stirrede forbløffet på den.
Da jeg endelig nåede frem til køkkenet, var bordet dækket, men far havde ikke gjort noget ved morgenmaden. Han sad og læste i skrifterne i mors gyngestol ved vinduet, hvor solen strømmede ind gennem hendes hvide gardiner og hen over blomsterne i karmen.
'Det er din tur til at lave morgenmad i dag,' sagde han smilende. Og da jeg rakte ind i skabet efter en pakke cornflakes, sagde han: 'Jeg er ked af det, men du kan ikke klare missionærarbejde på det. Hør nu godt efter; jeg siger det kun én gang.' Og han viste de 4 fingre på sin ene hånd. 'De grundlæggende fire. Dem husker du nok fra timerne i sundhedslære? Ethvert måltid. Mælk eller mælkeprodukter, kød eller protein, frugt og grøntsager, gryn og kornspiser. De fire grundlæggende elementer i ernæringen. Se så at komme i gang.'
Da jeg var igang med febrilsk at gennemsøge køleskabet og fra tid til anden at betragte far over skulderen, spekulerede jeg på, hvad der var sket med min stilfærdige, sindsligevægtige far.
Uden tårer men med rigeligt af sved og en dråbe blod eller to (skar mig på frugtkniven) lykkedes det mig at stable morgenmad med de fire grundlæggende elementer på bordet ved 7-tiden. Jeg følte mig ganske stolt. Far sagde ingenting, knælede blot ved sin stol og takkede Herren, sådan som han havde gjort hver eneste morgen i denne verden, lige siden jeg har været i den, og også før.
Senere ryddede vi bordet og vaskede op sammen. Så sagde far: 'Studietid, ældste. Lad os sætte os lige her. Jeg ved jo, at du arbejder i supermarkedet om formiddagen. Men det giver dig eftermiddagene fri. Jeg har talt med biskoppen, og han var begejstret for min plan. Han har forandret vores hjemmelærerdistrikt; her er den nye liste.' Jeg kastede et enkelt blik på den.
'Ved du nu hvad, far! Den liste må nok omfatte ethvert passivt medlem i wardet!'
'Ikke dem allesammen. Men de vil give os noget at gøre. I eftermiddag vil jeg gerne have, at du går listen igennem. Tænk over det enkelte menneske, på familierne. Tænk på, hvad vi kan gøre for at hjælpe dem, hvordan vi kan komme i kontakt med dem. Tænk især på familien Marlins - vi vil gå derhen i aften, og du skal give dem lektien. O.K., søn, det er tid at jeg må afsted. Jeg kommer igen lidt før kl. 17. Jeg skal nok lave aftensmaden; for du kommer til at arbejde på lektien.' Og så var han gået.
Jeg tror nok, at mine tanker var noget forvirrede den første aften sammem med familien Marlins. Og jeg ved, at jeg gjorde alting forkert. Jeg prædikede i stedet for at tale. Jeg begyndte at hoste - ikke med vilje, på ære - da bror Marlin tændte en cigaret (prøvede at tage mig helt uforberedt, er jeg sikker på.) Jeg spurgte Linda, hvordan det gik i skolen, helt uden at tænke på, at hun havde måttet opgive den.
Næste dag gik far ind i fase nummer 2. I stedet for at vække mig kl. 6, åbnede han døren kl. 5,30, klædt i sin træningsdragt. Måske har han syntes, at jeg var kommet ud af form efter basketball-sæsonen.
'Missionærer går en masse - specielt der, hvor du skal hen. Det er nødvendigt at være i god form,' sagde han, da vi friske fandt vores vej ind imellem bakkerne ved foden af bjerget nær vort hjem. 'Og nu. . .'
'Og nu?' tænkte jeg. Hvad ville det næste blive? Her løb vi i mørket, uden at have

så meget som solen til at holde os med selskab. Hvad kunne 'det næste' dog være?
'Brødre og søstre!' begyndte han, kun svagt pustende mellem sætningerne. 'I dag er vi glade for at byde velkommen vil ældste Richard Ericson, som er nu i vores gren. Vi vil gerne have ældste Ericson til at sige et par ord til os. Måske kan vi få ældste Ericson til at tale ganske kort om tro.'
'Ældste Ericson', der var en smule stakåndet, rullede med øjnene og begyndte at mumle en temmelig almindelig to-og-et-halvt-minuts tale om tro. Ved afslutningen af denne vidunderlige ude-i-naturen tale, sagde ældste Ericson senior: 'I morgen, brødre og søstre, vil ældste Ericson give os en virkelig tale om tro.'
Den aften tilbragte en træt juniorkammerat aftentimerne med tre-i-een, Bibelen og et eksemplar af Joseph Smiths ‚Lectures on Faith'. Men den næste morgen følte jeg mig ganske tilfreds med talen.
Snart løb vi hver eneste morgen. Jeg lavede morgenmad med de 4 grundlæggende elementer hver anden dag, og aftensmad med de 4 grundlæggende i dagene ind imellem; vi aflagde regelmæssige besøg hos vore hjemmelærerfamilier; og jeg tilbragte aftenerne med at lære en mængde skriftsteder udenad og forberede mig på de taler, som jeg fik til opgave at give, mens vi løb. Jeg vaskede mit tøj, gjorde mit værelse rent og lavede budget over hver eneste øre, jeg tjente.
Jeg kan ikke sige, at jeg var særlig begejstret for de tider, vi overholdt - op kl. 5,30 og i seng før kl. 23,00 - men jeg følte virkelig, at jeg opbyggede mig til at være missionær. Så naturligvis var det på tide for mig at blive ydmyg.
'Særlig opgave næste søndag, Rich,' fortalte far mig en onsdag. 'Jeg har bedt biskoppen give os til opgave at arrangere et nadvermøde på de gamles hjem i Oak Crest. Der vil kun være os to til at gøre alting. Lad os se, jeg vil lede mødet, du giver åbningsbønnen, jeg spiller klaver, du leder sangen; vi vil sammen velsigne og omdele nadveren og holde talerne, og så vil jeg sige afslutningsbønnen.'
Jeg var ikke glad for at skulle besøge alderdomshjemmet i en lille flække næsten en times kørsel fra vort hjem. Jeg har forresten aldrig kunnet lide hospitaler. Men jeg måtte omgjorde mine lænder og handle som en missionær forventes at handle.
Da jeg kom til Oak Crest sammen med far den følgende søndag, forstod jeg, at netop det var problemet. Jeg bevægede mig udadtil som en missionær, handlede som om jeg var det, men ideni var jeg stadig Rich Ericson, stjernebasketballspiller og en hyggelig fyr. Jeg var fuldkommen uforberedt på det, vi stod overfor. Alderdomshjemmet var rent og moderne, der var lyse farver overalt, funktionærerne ved godt humør. Men patienterne! Det var ikke deres rynkede, grå ansigter, deres langsomme, slæbende måde at gå på - hvis de i det hele taget *kunne* gå. Det var heller ikke engang den kendsgerning, at det syntes, som om de ikke gjorde noget som helst, bare sad stille eller stirrede på fjernsynet. Det, der forbløffede mig, var, at de allesammen forekom at være så *alene*. Åh jo, her og der så vi lejlighedsvis venner og familiemedlemmer, der besøgte de gamle patienter. Og disse gamle forekom at være af en helt anderledes klasse end de andre. Men de fleste af beboerne, vi så, syntes at være isolerede, endog fra hinanden. Jeg forstod, at her var status ikke længere penge eller skønhed, styrke eller kundskab. Status var at have én eller anden, som kom på besøg.
Vi afholdt mødet i en lille dagligstue. Omkring 20 patienter udgjorde vores forsamling, grupperet foran os i

kørestole eller sammenfoldelige stole med krykker anbragt ved siden.
'Kære brødre og søstre,' begyndte min far. Siddende ved hans side, betragtede jeg hvert enkelt ansigt. Som far talte, kom der smil i de trætte ansigter, øjne blinkede bag de gammeldags briller. Da jeg rejste mig for at give åbningsbønnen, var alle de typiske, tankeløse bønner, som jeg var så vant til at sige, ikke tilstrækkelige ved denne lejlighed. Jeg stod stille et øjeblik med bøjet hoved og begyndte så stilfærdigt at tigge vor Fader om at velsigne disse mennesker, at give dem netop det, som de behøvede for at opbygge deres ånd og glæde deres hjerter og gøre dem i stand til at forblive stærke *at holde ud* - indtil de blev forenet med ham.
Vi kom gennem programmet: sangen, hvor deres usikre stemmer fulgte vore; velsignelse og omdeling af nadveren, hvor de tog den med langsomme, rystende hænder. Jeg begyndte at mærke Ånden tage til omkring os ligesom et par omfavnende arme. I dette værelse var vi ikke alene. Ingen af disse mennesker følte sig alene, erkendte jeg med forbløffelse. Deres ansigter kan have været gamle, trætte og rynkede, men de var afklarede, og der var en særlig glans over dem, især efter omdelingen af nadveren. Og da far begyndte sin tale, lyttede de uden den hvisken, gaben og uro, som jeg var så vant til i mit ward. De lyttede intenst til fars rolige, venlige stemme; og ydermere lyttede de til de kostelige ord, han sagde. De modtog trøst langt ud over det, som denne verden har at tilbyde. En hurtig rislen bevægede sig op ad min rygrad. Den dag blev Helligånden til nogen, snarere end som hidtil noget, for mig.
Vi kørte den lange vej hjemad i stilhed efter det møde. Jeg så ud over bjergene, hvor vinden fik de små buske til at bevæge sig.
'Far, det er formålet med missioneringsarbejdet, er det ikke?' spurgte jeg. 'Timerne, motioneringen, de grundlæggende fire, skriftsteder, der skal læres udenad . . .' Jeg kunne ikke sige, hvad jeg mente.
'Det et remedierne. Det sunde legeme, det beredte sind, kundskab om den evangeliske plan, disciplineringen, der får én til at fortsætte, når man er træt og frustreret - det er altsammen remedierne, værktøjet. De gør det muligt for en at benytte sit præstedømme . . .'
'til at velsigne mennesker,' færdiggjorde jeg undrende sætningen. 'Virkeligt at velsigne dem, gør en forskel i deres tilværelse, i deres hele, evigtvarende tilværelse . . .'
,Hej, ældste! Ældste Ericson! Lad os komme afsted! Husk, at vi skal give en lektie lige efter frokost,' opfordrede ældste Shumway sin kammerat fra foyeren i missionshejemmet; han havde en stabel bøger og traktater under den ene arm, mens han kæmpede for at få frakken på.
,Jeg forsåår hvad du mener, ældste,' sagde jeg stille. ,Du begyndte virkelig din mission tidligt.'
,Nå ja,' svarede han, idet han bandt tørklædet om halsen og trak sin frakke på. ,Lad os sige, at jeg gennemgik noget af min frustration derhjemme i stedet for her. Jeg lærte at få det mekaniske fra hånden uden at dænke over det. At stå op til tiden, spise rigtigt, lære skrifterne at kende, holde mig i form, tilrettelægge taler - jeg kom ind i alle disse vaner endnu før min mission, ikke under den. Men det, der er endnu vigtigere, jeg fik et lille glimt, bare en lille smule af, hvad det altsammen er godt for. Så jeg er klar over, at det er det altsammen værd og endda lidt til - takket være min far.' Han kluklo: ,Min far - seniorkammeraten!'
Og så var han væk.

Selvfornægtelse

Vaughn J. Featherstone
De halvfjerds' første Kvorum og præsident over Texas San Antonio Mission

I de sidste få måneder har jeg haft en af de mest vidunderlige muligheder for tjeneste i kirken, nemlig at være missionspræsident. Denne oplevelse har ført mig til mit emne for denne artikel - „Selvfornægtelse" Frelseren sagde: „Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv *for min skyld*, skal bjærge det." (Matt. 10:39 fremhævelse tilføjet.) Under sit besøg hos indbyggerne på dette kontinent, sagde han: „Salige er de fattige i ånden, *som kommer til mig*, thi himmerigets rige er deres." (3 Nephi 12:3, fremhævelse tilføjet) Og i disse sidste dage har han erklæret: „Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke, jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen. Men da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, thi hans forjættelser er ikke blevet opfyldt. Men ve sådanne, thi deres løn venter dem nedefra og ikke ovenfra.' (L&P. 58:32-33)

Selvfornægtelse er et af de storslåede og stolte karaktertræk, der kendes i de bedste mænd, jeg kender. Det er et karaktertræk, som mange unge mennesker har erhvervet sig. For mange år siden slog svømmeholdet på Yale University mange verdensrekorder. Nogen spurgte træneren, hvordan de gjorde det. Han sagde: „Jeg har lært dem at bryde gennem smertemuren".

En ældste i vores mission har haft nogle ret så alvorlige helbredsproblemer. Han har et allergi-problem med huden, bronkitisproblemer og bihuleproblemer. Da jeg kom til missionen, sov han længe om morgenen af frygt for at få det værre og få influenza. Og når han kom ind til frokost, sov han et par timer for at undgå at blive forkølet og få influenza. Hans kammerat var frustreret og henvendte sig til mig.

Jeg ringede til denne ældstes læge. Han sagde: „Jo, hans tilstand er dårlig, men den er bedre, end den var, da han kom ud på missionsmarken. Det vil ikke gøre nogen forskel, hvor mange timer han arbejder." Jeg kaldte ældsten ind til kontoret og sagde rent ud, at jeg hellere ville se ham syg af influenza helt legitimt, end at han altid spekulerede over det. Jeg diskuterede princippet om at lide i tavshed med ham, om ganske enkelt at arbejde og gøre det, som Herren havde kaldet ham til at gøre. Jeg sagde: „Lægen siger, at din tilstand ikke vil forandre sig, ligegyldigt hvor meget eller hvor lidt, du gør. Vi har gjort og gør alt, hvad vi kan. Hvorfor lærer du ikke at bære dine helbredsproblemer uden at nævne dem for nogen eller at vise noget tegn på, at du er syg?"

Velsignet være hans store hjerte, han tog mit råd og førte det ud i praksis. Han er blevet én af top-missionærerne i missionen. Han blev gjort til oplærings-seniorkammerat og derpå til distriktsleder, altsammen i løbet af 6 uger. Nu er han en storartet missionær. Han har opdaget, hvordan man lider i stilhed og udfører arbejdet. Han er et storartet eksempel på selvfornægtelse.

En anden missionær havde en dårlig ryg. Han havde ustandseligt smerter. Han

vidste ikke, at jeg kendte hans forhold. Han elskede missioneringsarbejdet så meget, at han havde bevaret det som en hemmelighed af frygt for, at han skulle blive afløst fra sin mission. En anden storartet ældste havde ødelagt begge knæene i sportskonkurrencer. Han bad om en velsignelse fra den forrige missionspræsident og var i stand til at udholde endnu et helt år. Hvert eneste skridt, han tog, bragte ham smerte. Da jeg interviewede ham til afløsning, tiggede han mig om at lade ham blive endnu to år mere i missionen.

Missionslivet er ikke let. Det kræver selvfornægtelse, mental og fysisk anstrengelse, modenhed, selvbeherskelse, åndelighed og en meget stærk, positiv, mental indstilling. Det kræver af ældsten, at han er en mand, ikke en dreng. En mission bør være et spartansk liv. Det kræver ukuelighet og fuldstændig hengivenhed.

Til jer, mine unge venner, som bereder jer til missioner, husk, at det ikke er én af de mest vidunderlige oplevelser i livet, fordi det er let. Belønningerne kommer ikke af kaldelsens ærefuldhed eller fra den personlige opmærksomhed og beundring, som medlemmerne nærer for jer, efter at I modtager kaldelsen. Missioner er ikke belønnende på grund af jeres kaldelse til eksotiske steder. Det er ikke en tid, hvor vækst automatisk finder sted. Den pige eller de forældre, som overtaler en ung ældste til at tage på mission imod sin vilje, eller som har tilbudt han en belønning, når han har fuldført sin mission, har gjort den ældste en sand bjørnetjeneste.

Vi har ikke brug for at fremholde belønninger eller løfter til en ældste. Noget sådant vil være en hul gestus.

Opfyldelse vil komme til den missionær, som er villig til at praktisere selvfornægtelse. Belønningen vil komme fra ham, i hvis tjeneste vi er blevet indrulleret. Ingen anden belønning eller betaling kan sammenlignes med den løn, vi får fra vingårdens Herre.

Selvfornægelse kan tage sin form i mange skikkelser. Det kan være at udsætte en uddannelse eller et ægteskab. Det kræver sædvanligvis forpligtelse at studere skrifterne og lektierne snarere end at fornøje sig med TV og film. Det kræver opsparing til en mission snarere end at bruge pengene til personlig tilfredsstillelse.

Selvtilfredsstillelse er en tilbøjelighed li-

gesom narkotika, nikotin og alkohol. At læse pornografi er en tilbøjelighed. At holde op med at læse noget sådant kræver stor selvkontrol, og abstinenssymptomerne kan være lige så store som dem, der kommer ved at ophøre med at ryge eller drikke. Spil, overdreven optagethed af tv, mad, søvn, ukontrolleret tænkning, begær, sværgen, tarvelige eller uhøviske historier, umoralsk påklædning, løgn , snyd, kortspil - altsammen er det dårlige tilbøjeligheder. Hvis du ikke er enig heri, så prøv at forandre dig. Du vil lide voldsomme afvænningssmerter. Modsat opbygger et liv i selvfornægtelse styrke af karakteren, påligeligheden, helbredet, selvkontrollen, tilliden og selvrespekten.

Denne generation af ungdom i kirken er udsat for 2 store yderligheder. Verden har centraliseret menneskene ind i 2 grupper. Polerne er milevidt fra hinanden. Vor ungdom søger ikke efter en let tilværelse. Det er ikke det fascinerende ved eksotiske steder, der får vore unge mænd til at rejse på mission. Det er tilværelsen i tjeneste for vore medmennesker, ønsket om at blive i højere grad åndelig, stræben efter hjertets renhed. Det er det at engagere sig i Mesterens gerning - ønsket om at blive involveret i en sag, der kræver den hele sjæls og tankes forpligtelser.

Vi har en sød ung pige, som er nyomvendt til kirken. Hendes far er baptistpræst. Jeg talte til en gruppe unge voksne og gav dem gode råd med hensyn til tempelægteskab, sådan som præsident Kimball har bedt os gøre. Senere sagde hun i et vidnesbyrdsmøde: „Jeg er nyomvendt til kirken. Min far er baptistpræst. Det knuste næsten hans hjerte, da jeg sluttede mig til mormonkirken. Det eneste håb, han kunne klynge sig til for at bjærge sin „vildfarne" datter var at udføre vielsen, når jeg skal giftes. Men ikke blot vil han ikke være i stand til at udføre ceremonien, men han vil ikke engang være i stand til at overvære den. Jeg elsker ham og mor meget, men jeg må følge profetens råd om at blive viet i templet."

Mange tusinde mennesker lytter til missionærerne og er overbeviste om at kirken er sand. Nogle indrømmer, at de har et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand og om Joseph Smith. Men når de tænker på de mange såkaldte fornøjelser i livet, som de må nægte sig selv, beder de missionærerne om ikke at komme igen.

Mange kan ikke nægte sig den fysiske tilfredsstillelse af en cigaret, et glas vin eller de andre former for forfald. Og i et øjeblik, som de aldrig i evigheden vil glemme, ituslår de muligheden for at følge i Jesu fodspor og blive fællesarvinger med ham til vor Faders rige.

For kort tid siden tog jeg en tidlig søndag morgen til lufthavnen for at byde farvel til ældsterne Gibson og Cornet. Bror Jackson kom også til lufthavnen den dag for at se ældste Gibson. Lige før ældste Gibson var parat til at gå ombord i flyet, trykkede bror Jackson ham i hånden, og med fugtige øjne sagde han: „Husker du den dag, da du ikke var til at styre i min søndagsskoleklasse, og jeg bad dig forsvinde og aldrig mere komme igen?" Ældste Gibson sagde stille: „Ja!" Bror Jackson sagde: „Gud ske lov og tak, at du kom tilbage."

Jeg fik et brev fra ældste Mortensen, som virkede i Buenos Aires i Argentina: „Seks måneder før jeg forlod min mission, talte du ved vores missionskonference i Buenos Aires. Jeg følte, at Ånden hvilede så stærkt på mig, at jeg bagefter følte mig tilskyndet af Ånden til at søge at få et løfte fra dig. Jeg kæmpede mig frem og sagde til dig: 'Kan du se mig ind i øjnene og love mig, at jeg kan døbe 10 mennesker?' Jeg ved ikke engang, om det var helt de ord, jeg brugte, men de udtrykker i hvert fald det ønske, jeg havde. Ser du, jeg havde ikke døbt en eneste sjæl,og min mission var snart ovre. Du så mig ind i øjnene og lovede med fast stemme, at hvis jeg ville være trofast i alle ting og arbejde af hele min sjæl, mit sind og min styrke, 'vil du komme til at døbe 10 mennesker'. I mit hjerte vidste jeg, at du ikke kunne lyve, og jeg vidste, at jeg havde modtaget det løfte, som jeg søgte.

Jeg arbejdede af hele mit hjerte, mit sind og min srde, og min mission endte to års trofast indsats. Herren velsignede mig virkelig, og løftet blev opfyldt. I næsten 2 år døbte jeg ingen. Den sidste lørdag af min mission gik min kammerat og jeg i dåbens vande og åbnede døren til Guds rige for 15 dejlige, omvendte børn af vores himmelske Fader."

Det løfte, jeg gav, var let og kunne være givet af enhver præstedømmeleder. Ældste Mortensen forstod betydningen af fuldstændig uselvisk tjeneste og selvfornægtelse, og han nåede sit mål.

„Ledere må underkaste sig en strengere disciplin, end der forventes af andre. De, der er først på stedet, må være først i handling" (ukendt forfatter.)

Clarence Sharer sagde: „De virkelige lederegenskaber findes hos dem, der er villige til at ofre nok for sagen til at kræve deres helhjertede indsats. Blot det at have en lederpost, gør ingen til leder. . . Hvis du vil være en virkelig leder, må du kunne være ensom . . . Hvis du vil være en virkelig leder, må du kunne udholde at være træt. Lederskab kræver udsyn og fremsyn."

Der går en historie på Harvard University, at afdøde LeBaron Russell Briggs, i mange år en afholdt leder dér, engang spurgte en elev, hvorfor han ikke havde fuldført sin opgave.

„Hr. Smith," sagde han, „Jeg er overbevist om, at du til sin tid vil finde ud af, at det meste arbejde her i verden udføres af folk, som ikke føler sig rigtig raske."

Et menneske, som virkelig anvender principperne for selvfornægtelse i sit liv, vil opdage, at det bringer større glæde og tilfredsstillelse, end det at samle sig en formue.

Gennem hele mit liv har jeg haft alle slags oplevelser, men når som helst jeg har praktiseret selvfornægtelse, har jeg følt en stærk tilfredsstillelse i hele min krop og en følelse af at være nær min himmelske Fader. Jeg føler mig varm og godt tilpas. Jeg ved, at selvfornægtelse er et godt og rigtigt princip.

Skriftsystemer i Mormons Bog

John L. Sorenson

Som sidste dages hellige ved vi noget om gamle amerikanske skriftsystemer ud fra det, vi har læst i Mormons Bog. Vi kan supplere denne kundskab med kendsgerninger, som videnskabsmænd har lært om det samme emne.

Det eneste virkelige skriftsystem, som bestemt vides at være blevet brugt i gamle dage på den vestlige halvkugle, forekom i det centrale og sydlige Mexico og i det nordlige Mellemamerika. I det område er mere end en halv snes forskellige men beslægtede systemer blevet opdaget. I generationer har videnskabsmænd med delvis succes prøvet at tyde de gamle amerikanske stystemer for hieroglyfisk skrift.

De fleste gamle civilisationer brugte ikke noget alfabet. I stedet benyttede de et enkelt billede (‚tegn') for en medlyd eller et helt ord eller mening. Dette sidste system kaldes for ‚ideografisk' skrift eller ‚idéskrift'. Et ideografisk system omfatter mange hundrede, ja endog tusinder, forskellige tegn - ét for hvert ord eller idé. Kinesiske og ægyptiske skriftsystemer er af den slag. Og således var det også med maya-folket og andre folk i den nye verden. Ægyptiske hieroglyffer omfattede omkring 750 i tal, og omtrent det samme antal findes i systemerne i de tidlige centralamerikanske systemer.

De fleste af disse symboler beskrev én hovedtanke. Et billede af en fod kunne betyde ‚fod' men det kunne også betyde ‚gå' eller ‚rejse', således at læseren var nødt til at foretage en bedømmelse af, hvad der virkelig mentes. Betydningen måtte klargøres enten ved forbindelsen eller ved tilføjelse af endnu et tegn. Der var tegn, som repræsenterede lyde omtrent som den alfabetiske måde, men den teknik, som vi altid bruger, blev aldrig fuldkommengjort eller benyttet i videre udstrækning. Som resultat deraf, krævede det en mængde forsøg og dybtgående kundskab at forstå skriftsystemet. Almindelige mennesker havde ikke tid til at få undervisning i sådanne ting. Hovedsagelig præster og nogle af den regerende klasse lærte det indviklede system.

Skriften, der er beskrevet i Mormons Bog, lyder som et ideografisk system med nogle få symboler, der repræsenterer lyde. Moroni fortalte 400 år efter Kristi fødsel, at de skrev med ‚tegn', som de kaldte ‚forbedrede ægyptiske' (Mormon 9:32-33). Dette nephitiske skriftsystem synes at have været kompliceret og

en hel del mangelfuldt. Mormon skrev: (3 Nephi 5:18) ,Der er mange ting, vi ikke kan skrive i vort eget sprog'. Hans søn Moroni beklagede sig (Ether 12:24-25) til Herren: ,Du har bevirket, at vi kun kan skrive lidt på grund af vore hænders udygtighed . . . Når vi derfor skriver, ser vi vor svaghed og begår fejl, når vi vil sætte vore ord sammen'. Det fremgår deraf, at det var vanskeligt arbejde fuldt ud at mestre systemet.

Kong Benjamin fremhævede (Mosiah 1:2-4), over for sine 3 prinsesønner, hvor vigtigt det var, at de blev dygtige ,i deres fædres sprog', som omfattede ,jødernes lærdom og ægypternes sprog' (1 Nephi 1:2). Denne vanskelige skoling forklarer højst sandsynligt, hvorfor en anden gang, ,nogle var uvidende på grund af fattigdom, og andre tilegnede sig stor lærdom på grund af deres rigdom'. (3 Nephi 6:12)

Ved første øjekast synes der at være lang vej fra Moronis ,forbedrede ægyptiske' til de gamle amerikanske hieroglyffer, men de mayanske virkede, når alt kommer til alt, efter de samme principper, som de ægyptiske, som fader Lehi bragte med sig fra Palæstina. Men selvfølgelig blev de enkelte tegn bestandigt modificerede - ,overleveret os og ændret af os efter vort sprogbrug', (Mormon 9:32) som Mormon forklarede det - og derfor er udtrykket ,forbedret ægyptisk' ikke nogen dårlig beskrivelse. Vores eneste måde at lære, hvordan forbedret ægyptisk så ud, er at gå til Anthon-udskriften - 7 linier af tegn, der antages at være blevet kopieret fra pladerne til Mormons Bog og vist til professor Anthon af Martin Harris. Vi ved ikke, hvor akkurat de var kopierede, eller endog fra hvilken side de var kopieret. Professor Anthon beskrev sidenhen, hvad han havde set:

,Tegnene var arrangeret i kolonner som den kinesiske måde at skrive på - og alle slags bogstaver, mere eller mindre forvredne, enten ved uerfarenhed eller ud fra den oprindelige form, var blandet med forskellige skitser af halvmåner, stjerner og andre naturgenstande, og det hele udgjorde en rå afbildning af den mexicanske himmeltegnskalender.'

En anden gang gentog han beskrivelsen af lodrette kolonner og tilføjede: ,Og det hele udgjorde en rå skitse af en cirkel, opdelt i forskellige afdelinger, hvorover sås mærkelige tegn og øjensynligt kopieret efter den mexicanske kalender (offentliggjort af Humboldt, men kopieret på en sådan måde, at det ville være vanskeligt at afsløre kilden.' (B.H.Roberts: *Comprehensive History og the Church, 1:110-107)*

Da Anthon er det eneste øjenvidne, der kan give os en beskrivelse af, hvad han så, er vi nødt til at konkludere, at hvad der var på pladerne til Mormons Bog, for en stor del så ud som en gammel amerikansk ,kodex' (lov) eller bog med sine lodrette kolonner af hieroglyffer.

Fader Diego de Landa beskrev Yucatan-bøger (fra Mèxico) ikke længe efter den spanske erobring:

,Disse mennesker benyttede også visse tegn eller bogstaver, hvormed de skrev i deres bøger om deres gamle foretagender og deres videnskab, og ved hjælp af disse og ved tegninger og ved bestemte tegn i disse tegninger forstod de deres forehavender og gjorde dem forståelige for og belærte andre om dem. Vi fandt et stort antal bøger med disse tegn.' (*Rela-*

cion de las Cosas de Yucatan i oversættelse ved A. M. Tozzer, udgivet af Peabody Museum i Cambridge, Massachusetts 194, s. 27-28)

Men for Landa og andre spanske præster var disse bøger af det onde, så de brændte så mange af dem, de kunne tage fra de indfødte, hvilket ,forårsagede dem stor smerte', for bøger hørte til deres kosteligste ejendele.

Disse maya-bøger var lavet af papir, der var fremstillet af barken fra et bestemt slags figentræ. Et langt ark af dette materiale var foldet sammen som en harmonika, så en stor del af det, eller det hele kunne åbnes op. Hver enkelt ,side' var adskilt fra den næste tilhøjre eller venstre ved en fold (eller fals). Derimod var dokumenter i det centrale Mexico som regel rullet sammen i ,scrolls' eller ruller.

Mormons Bog beskriver papir-bøger såvel som metalplader. I byen Ammonihah brændte de onde ledere ikke alene mænd, kvinder og børn levende, hvis det blev afsløret, at de troede på Almas og Amuleks forkyndelse, men ,de fremskaffede også deres optegnelser, som indeholdt de hellige skrifter, og kastede også dem i ilden, for at de kunne blive brændt og ødelagt af ilden.' (Alma 14:8, 14. Se også i Alma 63: 12, hvordan ,metal-indgraveringer' omtales i modsætning til skrevne optegnelser, der må have været på papir)

Dr. Robert Carmack har beskrevet de traditionelle beretninger, der førtes af Quichean-folket i Guatemala. Hver slægt havde sin egen bog, historiker og skribent. Deres bog genfortalte deres historie og legendariske fortællinger, der forklarede deres oprindelse, deres rettigheder til at regere samt deres slægtsforbindelser til de omkringboende folkeslag. Fremtiden blev også forudsagt i disse hellige bøger. Snesevis af disse traditionelle beretninger blev bevaret i mundtlig form, skønt kun 3 originalbøger fra tiden før spanierne er blevet bevaret.

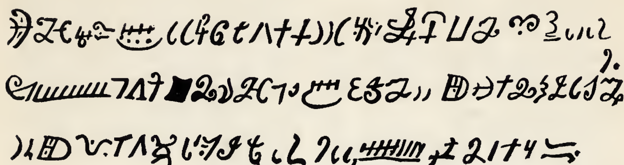
Alt dette lyder meget som Mormons Bog. Nephi og hans slægt af efterkommere ikke alene førte deres optegnelser (i to bind, ét med historiske og ét med religiøse beretninger - se 1 Nephi 9:3-4, 2 Nephi 4:14) men også hans fars. Efterkommerne af Laman og Lemuel, som havde behov for Lehis optegnelser for at berigtige deres ret til at regere, hævdede, at Nephi havde berøvet dem deres ret til at regere; som følge deraf ønskede de at tilintetgøre de nephitiske og de nephitiskkontrollerede optegnelser. (Se Alma 54:16-24 og Enos 1:14) Desuden var der særskilte optegnelse af Zeniffs folk (Mosiah 25:5), Almas linie (Alma 63:16), Helamans (Helaman 16:25) og mange andre, som Mormon sammenfattede til den bog, vi nu har, fra Mosiahs Bog til Moronis Bog.

Selvfølgelig var ikke alle skrivelser på papir eller metalplader. Indgraverede stenmonumenter (stelaer) kendte man også til hos folkene i Mormons Bog.

Omni 20 til 22 fortæller om Coriantumr, jareditternes sidste konge, som indgraverede en beretning om sit folk, oprindelsen af hans slægt og deres skæbne på en stor sten. (Ether 1:6-32 og 10: 32 viser, at de 24 jareditiske guldplader kun fortæller historien om en enkelt slægtslinie, ikke hele folkets.)

I bare de sidste 20 år har videnskabsmænd vist, at maya-stelaer i virkeligheden fortæller om ,erobringer, indfødtes nedvurdering, kongelige ægteskaber og kongelig afstamning' (som dr. Michael Coe fornylig udtrykte det) snarere end om astrologi og kronologi, som videnskabsmænd hidtil har ment. Coriantumrs indgraverede sten passer udmærket som en historie om en enkelt kongelig slægtslinie.

Selv om vi stadig har meget at lære om de gamle amerikanske skrifter, ved vi nok til at ønske mere lys og kundskab kastet over dette fascinerende emne.

Tillid, nøglen til vidnesbyrd

Annette Parkinson

Da jeg voksede op i kirken, plejede jeg at være en smule jaloux på nyomvendte. De syntes at have vundet deres vidnesbyrd så let. Jeg var født i Utah, voksede op i en stærk mormon-familie og var altid blevet oplært i evangeliet. Og alligevel, til trods for alt det, jeg havde hørt om tro, så vidste jeg ikke, hvad det egentlig var, eller hvordan jeg kunne anvende den i min tilværelse. Til trods for alle de vidnesbyrdsmøder, jeg havde overværet, havde jeg ikke et vidnesbyrd, og jeg kunne heller ikke forestille mig, hvordan jeg skulle få et. Jeg havde bedt. Jeg havde læst skrifterne. Jeg havde gjort alt det, som vi sædvanligvis får at vide, vi skal gøre, men jeg kunne ikke se, hvordan jeg kunne opnå den tro og det vidnesbyrd, som jeg havde hørt så meget om.

I en række år spekulerede jeg ikke så meget på det, fordi jeg gik ud fra, at når jeg blev ældre, ville jeg helt naturligt få et vidnesbyrd som en del af min opvækst. Men, selv om jeg blev ældre og ældre, kom vidnesbyrdet alligevel ikke. Til

sidst fik jeg min eksamen fra high school og begyndte på Brigham Young university, men jeg havde stædig ikke noget vidnesbyrd.

Jeg husker, hvordan jeg sad i vidnesbyrdsmøder, hvor folk på min egen alder rejste sig og bar skønne vidnesbyrd. Jeg begyndte at føle mig som en pygmæ mellem åndelige giganter. Der var mange, som i virkeligheden kendte mindre til de evangeliske kendsgerninger,end jeg gjorde, men deres vidnesbyrd var lyse og brændende.

Ønsket om at opnå et vidnesbyrd voksede sig stærkere og stærkere, som årene gik. Til sidst besluttede jeg med mig selv, at jeg én gang for alle måtte finde ud af, om jeg troede på Gud og på kirken, eller ej.

Som jeg spekulerede over dette problem, huskede jeg på nogle skriftsteder, jeg havde hørt, om hvordan man får svar fra Gud. Jeg lagde mærke til, at de allesammen nævnede, at for at modtage noget fra Gud, må man først udøve tro. Selv om jeg havde hørt det før, ramte det

mig denne gang med usædvanlig kraft. Da forstod jeg, at jeg ikke havde tro, og at jeg ikke engang forstod, hvad det var. Jeg kunne forstå, at for at opnå vidnesbyrd om Gud, Jesus Kristus og Joseph Smith, måtte jeg finde ud af, hvad tro overhovedet var.

Jeg slog op på definitioner af begrebet tro. Det bedste, jeg fandt, var i Brevet til Hebræerne, kap. 11, det første vers: ,Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.' Jeg læste det igen og igen og tænkte meget over det. Jeg var stadig mystificeret og forundret. Det var ganske enkelt noget, jeg ikke kunne forstå.

Endelig en skøn forårsdag, da jeg spadserede tværs gennem universitetshaven og frydede mig over himlen og de fine afskygninger af grønt bladhang omkring mig, blev jeg med ét ramt af en vigtig forståelse. Jeg havde læst et utal af ord om emnet tro, men ingen af dem havde gennemtrængt mit hjerte, ingen havde givet mig en følelse af, hvordan tro måtte være. Men denne gang gik et ord lige gennem mit hjertes skal og lagde sig til ro derinde. Jeg følte det, som om jeg opnåede et glimt af, hvad tro virkelig er, gennem ordet *Tillid.*

For at opnå tro, måtte jeg lære at have tillid til min himmelske Fader. Jeg måtte prøve at tro, at Gud elskede mig nok til at åbenbare sandheden for mig, at han ikke ville tillade Satan eller nogen anden at bedrage mig. Hvis evangeliet derfor var sandt, ville han lade mig det vide.

Jeg var besat af frygt for, at jeg skulle bedrages, at jeg måske narrede mig til at tro, at jeg havde et vidnesbyrd, i stedet for virkelig at opnå et gennem Helligånden. Jeg frygtede og afskyede et sådant bedrag næsten mere end noget andet. Tanken om at udøve den tillid til Gud forekom næsten lige så rædselsvækkende som at tage et hop ud i rummet og håbe på, at én eller anden ville være der for at gribe mig. Men jeg kunne forstå, at hvis jeg nogen sinde ønskede at opnå et vidnesbyrd, så måtte jeg gøre noget ved det.

At opnå tro, fandt jeg ud af, var ikke noget, der kom pludseligt. Men jeg prøvede oprigtigt at udvise og at føle tillid til Herren. Som tiden gik, begyndte der at ske noget vidunderligt inden i mig. Da jeg en dag sad på min seng, kom der en følelse over mig, som jeg aldrig før havde haft; og alligevel var det ikke nogen helt ny følelse. Som jeg sad der, husker jeg, at jeg i mit stille sind sagde: ,Herren har besvaret mine bønner! Jeg ved nu, at han lever. Jeg ved virkelig, at han lever!'

Følelsen var dyb, ægte, og alligevel sød og fredfyldt. Jeg vidste, at Gud lever; og hvor var jeg lykkelig!

Men selvfølgelig var dette ikke enden på mine kampe. Jeg måtte stadig vide, om Jesus Kristus virkelig var men Frelser, om Joseph Smith var en profet, om kirkens præsident er en profet. Jeg havde endnu meget at lære, mange bønner at bede, mange faster at opleve og mange skrifter, konferencetaler og andre råd at overveje. Uden at vide det, var Almas ord i kap. 32, hvor han sammenlignede tro med et levende sædekorn, ved at opfyldes i min tilværelse.

Jeg havde sået frøet den dag, da jeg forstod, at jeg behøvede tillid til Herren. Frøet var virkelig begyndt at forstørre min sjæl og udvide min forståelse. Det var frygtindgydende til at begynd med at så det frø. Siden da var min forståelse af evangeliet forøget hundredfold, og jeg havde modtaget et vidnesbyrd om mange ting.

Siden da har jeg kæmpet mange gange og jeg kæmper stadig for at styrke mig selv og opnå en mere fuldkommen forståelse af Gud. Vejen er ikke let at rejse ad, men de evige velsignelser, der opnås undervejs, er i høj grad anstrengelsen værd.

Missionæreksempel

Ann Fowler Lehne

Efter at jeg havde læst Deres missionærnummer for nylig, følte jeg, at jeg burde skrive dette brev. Jeg har tænkt på det bestandigt i de sidste 18 år.

I sommeren 1953 var jeg en 16-årig skuespillerelev på Barter Teatret i Abingdon i staten Virginia. Vores ledende skuespillerinde var en køn, rødhåret pige, som jeg forstod havde vundet den ledende rolle i en konkurrence i New York. Hun hed June Moncur, skønt det måske kun har været hendes kunstnernavn. Hun og jeg delte en række værelser, og hver morgen, når jeg vågnede, så jeg June sidde og læse i sin seng. Ligegyldigt hvad tid det var, så vågnede jeg altid op til det syn igennem fire måneder.

Nyhedens spredtes hurtigt, at hun var mormon, og i omgivelser, hvor moral simpelthen ikke eksisterede, var hun så ren som sne. Ingen druk, ingen rygning, ikke engang i rollerne, og ingen mænd i hendes værelse. Hun elskede alle mennesker, og hun var så elskværdig og venlig, selv om hun var stjerne. Og altid læste hun om morgenen, læste og læste, ikke sine roller, men nogle andre bøger og tidsskrifter, som hun bragte med sig.

Hun talte aldrig til mig om religion, og jeg spurgte hende aldrig. Men jeg glemte hende aldrig.

Mange år senere, efter at jeg var blevet gift og allerede havde 2 børn, blev min mand og jeg utilfredse med vort åndelige liv. Vi gik til religionskurser og besøgte alle slags kirker, men vi var stadig ikke tilfredse.

Så kom jeg i tanker om June. Hun havde været mormon, sagde de. Vi havde ingen idé om, hvad en mormon var, og jeg kunne ikke huske, at vi nogen sinde havde talt om dem i skolen. Så jeg gik til det lokale bibliotek og lånte det eneste, jeg kunne finde om emnet: „Mormons Bog". Bagi var der en fortegnelse over missionshjem, og jeg skrev til det nærmeste, der var lokaliseret i Georgia, og spurgte, om de accepterede nyomvendte. Resten er en del af vores familiehistorie.

Jeg har aldrig været i stand til at finde den unge dame for at fortælle hende, at fordi hun efterlevede sin religion på en måde, som jeg ikke kunne glemme, er 37 mennesker på begge sider af vores familie nu medlemmer af kirken. Talløse andre i åndeverdenen har også derigennem fået muligheder derfor.

Vi kan aldrig vide, vi simpelthen kan aldrig vide, hvem der betragter os, og hvad de lærer af os.

Redaktørens kommentar:

Det er ikke vores politik at eftersøge „Savnede personer", men søster Lehnes brev motiverede os i dette tilfælde til at lede efter søster Moncur, som vi fandt ud af nu er søster June Moncur Waite, der bor med sin familie i Hacienda Heights i Californien, hvor hun indtil for nylig virkede som hjælpeforeningspræsidentinde for staven i El Monte, California Stake. „Jeg har ikke virket som professionel skuespiller siden min tid i New York og efterfølgende tid på University of Southern California," siger søster Waite. „Men jeg har ofte ledet skuespil og roadshows i wardet. Da jeg var blevet involveret i professionelt teater, fandt jeg ud af, at det for størstedelen repræsenterede en livsstil, som jeg fandt uforenelig med den måde, jeg ønskede at leve på. Det levede heller ikke op til de forventninger, jeg havde. Men det at vide, at jeg i min korte karriere har skabt et godt indtryk, er vidunderligt nu at erfare. Det er sjovt nok, for somme tider når jeg bevidst har prøvet at udføre missioneringsarbejde, her jeg aldrig haft held med mig."

